

БОРБА®

September 9, 1944

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

September, 1987

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ - Основателъ
† Д-ръ Георги Паприковъ - Редакторъ

Редактира Комитетъ
Редакторъ: Драгомиръ Загорски

Година 36, брой 3.

Книжна деветдесетъ и седма

Октомври 1987

НОВИ ВЪЗМОЖНОСТИ ПРЕДЪ БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ

Д-ръ Николай Г. Алтънковъ
Председателъ на Б.Н.Ф.

Идването на власт на Михаилъ Горбачовъ преди две години и половина внесе новия курсъ въ съветската политика съ популярното име "Гласност". Предназначенъ главно като стимулаторъ за по-ефективно развитие на съветското стопанство, този курсъ скоро намъри отражение въ областта на международнитъ отношения и -- отъ особено значение за насъ -- създаде интересни възможности за българскиятъ народъ.

Сервилното ръководство на комунистическата партия въ България, което се смѣта задължено да следва всички криволичения на своитъ съветски господари, този пътъ закъсня съ повече отъ година да представи новата политика и нейното приложение въ страната. Забавянето въроятно се е дължало на предпазливостта на Тодоръ Живковъ и нежеланието му да се обвързва съ приумицитъ на Горбачовъ преди да стане абсолютно ясно, че новия му шефъ е здраво укрепенъ въ положението си. Отначало плахо, а следъ това и съ засилена дързостъ гласящата на режима почнаха да провеждатъ това което бѣ искано отъ тѣхъ. Изникна въпроса: каква е тази нова политика на "гласност" и какво е нейното значение за народа ни ?

Голѣмия проблемъ на Горбачовъ си остава икономическата и техническа изостаналостъ на комунистическия лагеръ и опас-

ността за превръщането му въ продължение на само нѣколко години отъ "втори свѣтъ", -- опълченъ срещу индустриалната мощъ на "първия свѣтъ" на развититъ западни страни и Япония -- въ "трети свѣтъ", сиречъ изпадане до нивото на изостаналитъ въ своето развитие страни отъ Африка, Азия и Латинска Америка. Тази опасностъ не е само теоретична, а е реална възможностъ, която занимава висшитъ съветски ръководители. Безъ бързъ и решителенъ обратъ въ постиженията и темповетъ на научно-техническия прогресъ СССР и неговитъ сателити не ще бждатъ въ състояние да прекрачатъ прага на настоящата техническа революция и да посрещнатъ новата ера на невиджано технологическо развитие, водачитъ на което сж САЩ, Япония и Западна Германия.

Прогресъ -- особено въ стопанската сфера -- не се създава по принуда, а още по-малко съ тероръ и насилие и поне частица отъ тази истина може би е проникнала въ мозъцитъ на комунистическия ръководители. За това всичко възможно се прави за децентрализирането на стопанскитъ отрасли, за прехвърляне на плановитъ задачи и отговорностъ върху отдѣлнитъ промишлени предприятия и за даване известна възможностъ на работницитъ за упражняване на контролъ върху работнитъ си мѣста.

Пресата е получила указание да отра-

заява по-бързо, по-пълно и по цялостно различните проблеми от интерес за гражданите. По телевизията почнаха да се появяват съобщения за пожари, земетресения и други природни бедствия, радиото даже съобщи за "терористичен акт" от юлий т.г. и вестниците отразяват засилващия се поток от критики и атаки срещу мѣстни величия, провинили се партийци и други неудобни за властта личности.

Това положение не е съвършено ново за България. Никита Хрушчов бѣ тръгнал по същия път през 1950тѣ и 1960тѣ години. Като последица от неговата политика въ Русия, българското общество извоюва минимални свободи и даже за две-три години изпита известно разведряване и демократизация въ живота си. Опитните нововъведения бѣха много кратки: видя се, че бѣ невъзможно за режима да ги търпи безъ опасност за собственото си съществуване, което се доказа на практика отъ недоволствата, бунтоветѣ и възстанията въ Източна Германия, Полша и Унгария, а следъ това и въ Чехословакия.

Края на сегашните "нови" реформи ще настѣпи по същия начинъ, тъй като проблемитѣ на режима не сѣ отъ техническо, а отъ политическо естество. Безъ коренна промѣна на политическата структура и установяване на съвършено различно управление комунистическата власт не ще бѣде въ състояние да преодолѣе стопанскитѣ си затруднения. Тъй като подобна промѣна е немислима отъ тѣхна страна, всѣки опитъ за демократизиране, или въвеждане на лични и граждански права и свободи -- мнимъ или действителенъ -- не може да бѣде освенъ времененъ и краткотраенъ.

При нежелание, а и органична невъзможност за сключване съ основните прийоми на принуда, насилие и тероръ при решаването на проблемитѣ на своето политическо развитие режима не ще бѣде въ състояние да разреши и своитѣ стопански и икономически проблеми. За комунистите това е омѣгосанъ кръгъ: подобрението на стопанството зависи отъ съответно благоприятстващи политически форми на развитие, чието появяване обаче е невъзможно при наличието и изискванията на комунистическата идеология и практика. Съ други думи, за разрешаване на стопанскитѣ проблеми нѣма другъ път, освенъ отхвърлянето на комунистическия начинъ на управление. Може би това е ясно на Тодоръ Живковъ и компанията му, но нѣма основание да се предполага

че тѣ сѣ готови да се раздѣлятъ съ властта, особено докато разполагатъ съ всичкитѣ средства на принуда, които имъ дава държавния апаратъ.

Дилемата на комунистите не предизвиква особено съчувствие отъ наша страна. Още повече, че въ много скоро време ще имъ стане ясно, че сегашния моментъ -- на привидно и формално разгръщане на самоинициатива, самоуправление, демократизация и призивъ за повече лични свободи -- ще бѣде използванъ отъ нашия народъ за постигане на своитѣ собствени цели, които въ крайна смѣтка не може да бѣдатъ различни отъ окончателното сриване на комунистическата власт. Масово народно възстание или антикомунистическа революция може би изглеждатъ утопични засега, но никой не бива да пренебрѣгва умението на българина да извлича полза отъ всѣка дадена му възможностъ.

Всѣка промѣна на режима въ България е добре дошла, стига тя да би била въ полза на народа. Необходимо е да се осъществи началния тласък и да се постави двигателя на процеса въ действие. Това вече става въ Родината. Направиха се опити за провеждане на избори за мѣстни ръководители въ нѣколко голѣми индустриални предприятия и следъ получаването на неблагоприятни за комунистите резултати току-що изграденитѣ механизми на промѣна бѣха разтурени, за което пъкъ веднага разкритикувани въ пресата. Появиха се съобщения за стачки въ редица промишлени заводи. Продължаватъ и се засилватъ призивитѣ за опазване околната срѣда, които по същността си сѣ атака срещу необмислената и вредна политика на злоупотреба съ природнитѣ ресурси, инициатора на която бѣше комунистическата партия.

Интелектуалцитѣ -- покварени, но винаги чувствителни за запазване привилегиитѣ си -- виждатъ на южде духа вътъра, но сяко помнятъ нерадостната съдба на колежитѣ си презъ 1960-тѣ години следъ като партията бѣ вече окончателно убедена въ вредността на курса на демократизацията и на ложи края му. Въ списанията за култура и литература се появяватъ все повече призииви и пожелания за уточняване на границитѣ на гласността: до южде се простира, кои въпроси сѣ все още табу и има ли заплаха отъ репресалии. Изникватъ спонтанни манифестации за миръ и противъ войната. На фона на международнитѣ отношения това е апелъ противъ съветската война въ Афганис-

танъ, понеже тамъ -- съ изключение на конфликта между Иранъ и Иракъ -- е единствения театъръ на бойни действия въ момента. Експлозията въ Чернобилъ и нейнитѣ последици не сж забравени и се разискватъ въпроситѣ за намаляване капацитета на ядренитѣ заводи и спиране на построяването на нови атомни централи. Говори се открито въ пресата и се разискватъ въпроси, които бѣха немислими за споменаване преди две години: напимъръ, броя на проститутките въ София, данни за неграмотни ученици, информации за младежитѣ-жертви на опиати, броя на заболѣлитѣ отъ СПИН /зачестилата епидемия отъ болести на кръвта свързани съ хомофилство и опиати/ и т.н.

Отъ особенъ интересъ е предѣлтътъ на кризата обхваналъ страната /споредъ пресата/ презъ последнитѣ шестъ месеца, но особено засиленъ напоследъкъ, относно Левски, значението му за днешния българинъ, същността на неговата дейностъ и всички въпроси свързани съ неговия животъ и прояви. Не по-малко отъ 30 нови книги посветени на различни аспекти отъ живота и дейността на Василъ Левски бѣха публикувани отъ последнитѣ нѣколко месеци. Все по ясно и категорично се набляга върху националната изява на апостола и неговото предпочитание къмъ постоянна и неуморна къртовска работа за организиране на революцията и схващанията му противъ прибързани и лекомислени изстъпления, които се нуждаятъ и отъ чужда подкрепа. Дума не става за Русия или комунизма.

За пръвъ пътъ презъ последнитѣ 25 години българския народъ има възможностъ да извоюва поне малки подробности на живота си. Нашия народъ е уменъ, предвидливъ и знае какъ да се справя съ временнитѣ си господари. Ние сме преживѣли хазари, авари, византийци и турци, ще изтърпимъ и комунизма. Народа ни има достатъченъ запасъ отъ търпение, както и умение да се възползува отъ малкото му дадени възможности за да ги превърне въ постоянни постижения. Процеса, който започва съ смѣна на мѣстни дерибей и работнически стачки ще премине презъ фронта на културата съ позивъ за народностна изява и когато кулминира въ повика и жаждата за истински български национализъмъ ще се види на какво е способенъ този малъкъ, но работливъ, практиченъ и прекрасенъ нашъ народъ. Българската емиграция трѣбва да е готова да му помогне. Това е и единственото оправдание за нашето съществуване.

1987 въ БЪЛГАРИЯ

Искамъ да сподѣля съ читателитѣ на БОРБА по-главнитѣ обществено-политически и икономически проблеми, които занимаватъ нашия народъ въ момента. Съ уговорката, че дългата и точна характеристика на тѣзи проблеми въ една кратка статия ще бжде много трудна задача, искамъ да ви увѣря, че анализа ми не е личенъ, а бѣ възможенъ следъ обстойни дискусии и размѣна на мнения съ наши другари и съмишленици въ Родината, както и съ много честни българи, които срѣзнахъ.

КОМУНИСТИЧЕСКАТА ТЕОРИЯ И КОМУНИСТИЧЕСКИЯ

НАЧИНЪ НА ПРОИЗВОДСТВО.

Тази статия е написана отъ проф. Симеонъ Недѣлковъ, нашъ съмишленикъ, въ резултатъ на посѣщението му въ България презъ последнитѣ нѣколко месеци.

☆☆☆

Никой въ България не вѣрва вече въ комунизма. Дори и самитѣ партийни членове. За всички е ясно, че комунистическиятъ идеи нѣматъ нищо съ действителността. Тѣ представляватъ пылна утопия, разкриваща единъ нереаленъ животъ, съществуващъ само въ книгитѣ на Марксъ, Енгелсъ и Ленинъ. Разговарялъ съмъ съ партийни членове на моя възраст, които безъ да чувствуватъ и най-малко неудобство заявяватъ, че сж станали комунисти, заради облагитѣ, които могатъ да ползуватъ: единъ за да се слобие по-лесно съ държавенъ апартаментъ, другъ за сигурностъ и голѣма заплата, трети заради вилно мѣсто, четвърти просто за да си осигури лесенъ и приятенъ животъ и т.н. Всички тѣзи хора безъ да се замислятъ сж сподѣляли, че западната икономика и западната продукция сж по-съвършени отъ комунистическата и бждащето принадлежи на тѣхъ. Идеино-политическата ангажираностъ на хората е сведена до най-грубъ материализъмъ.

Никой не вѣрва вече на пропаганднитѣ лозунги, че "утре ще настѣпни по-хубавъ животъ, защото социалистическата икономика се е развила съ успѣшни и ускорени темпове". Сега въ България съществува обстановка на пылна незаинтересованостъ отъ страна на работницитѣ и служителитѣ по отношение на производствената дейностъ. Никой не мисли какъ по-добре да работи, а какъ

да получи малко повече пари за да свърже двата края. Хората знаят, че няма смисъл да се трудят усърдно, защото тяхния труд не се заплаща както трябва. Ето защо при този строй нашият народ има погръбно разбиране за труда и никой не иска да работи. Във България най-мързеливите и некадърни стават партийни членове за да си осигурят по-лек живот. Като вижда това работника си казва: "Защо да се трудя когато няма да ми платят достатъчно, моят труд ще се прахоса поради некадърно ръководство и на края откъде на къде този домън, който е по-глупав и мързелив ще получава по-вече, а аз да блъскам заради него по цял ден за 5 - 6 лева..."

Обикновеният безпартиен българин за сега е само един наблюдател, който е събрал във сърцето си голяма доза ненавист към комунистите, заради тяхната алчност, бруталност, корумпираност и некадърност. Сигурен съм, че хората чакат стоден момент, когато открито ще изразят своята омраза. Във Родината кипи-назрват събития, които ще бъдат подобни на тези, развихрили се във Чехословакия през 1968 и Полша 1980. Имам основание да смятам, че те ще се приближат по жестокост до тези във Унгария през 1956 г.

Научно техническия прогрес /Н.Т.П./
Виждайки успехите на Западните страни, комунистическите лидери смятат, че там е разковничето, което ще им помогне да се измъкнат от икономическите затруднения. Внедряването на Н.Т.П, обаче изисква срѣдства, свобода на инициативата, конкурентност между стокопроизводителите, свободно преливане на капитали от една стопанска област във друга и не на последно място компетентно ръководство.

Всѣки във България знае, че прѣкомѣрно централизираното планиране и управление на икономиката спѣва ускореното внедряване на Н.Т.П. Освен това българската икономика е подчинена и служи на съветската, което още по-вече затруднява рационалното внедряване на новите научно технически постижения. Специалистите занимаващи се с проблемите на Н.Т.П. знаят много добре за тези трудности и съзнават, че усилията им сѣ безплодни. Ето защо, те изпълняват задълженията си съвсем формално без да се интересуват от резултатите. Много икономически механизми се сѣмниха и всички те имаха за цел да поддържат внедряването на Н.Т.П, но резултатите сѣ все същите - българската промишленост

и селското стопанство все повече остават по производителност и качество на произведените стоки. Комунистическите лидери не искат да признаят несвършенството на системата, а научно техническата интелигенция е обхваната от пълна апатия и се стреми само да си осигури по висок личен животен стандарт.

Проблема за опазването на околната срѣда много вълнува нашият народ. Счита се, че екологията не е политически ангажиран проблем, за което се говори и пише по-открито. Масовото изсичане на горите, разхищаването на плодородна земя за строителство на нерентабилни заводи, замърсяването на реките и въздухът, предизвиква открита реакция на много български интелектуалци.

Предполагаше се, че народа не познава добре законите на екологията и затова трябва да бъде ограмотен. Стига се дори до положението да се иска във Икономическия институт да се създаде катедра за "Екология" подготвяща кадри, които ще работят във областта на защитата и опазването на околната природна срѣда. Комунистическите идеолози, обаче видѣха опасност за тяхната идеология, защото думата "Екология", означава равновесие във природната срѣда. То съществува обективно и се подчинява на съответни закони. Ако тези закони се подценят, равновесието се нарушава и настѣпват съответни катаклизми, същото както е във социално-икономическата срѣда. Ако равновесието във тази срѣда се наруши, настѣпват политически и икономически кризи. Комунистите отръкоха главните икономически закони и въведоха свой за което равновесието във социално икономическата срѣда се наруши и стопанството бѣ обхванато от хаос.

Във Западните страни също понякога настѣпват кризи, но при тях системата разрешава процес на саморегулиране, т.е. възстановяване на равновесието, до като при комунизма това не е възможно. Те не могат да признаят, че сѣ нарушили равновесието във социално-икономическата срѣда. Защото ако го признаят, трябва да го възстановят отново и се отрѣкат от законите си, т.е. да изменят идеологията си. Именно затова сега във България се отбѣгват въпросите на Екологията. Според комунистите сега по-важно е да се развива тежка промишленост и да не се обръща голямо внимание на околната срѣда.

Българският народ обаче вижда ре-

зултатитѣ отъ тази индустриализация. Сега въ Родината нѣма нито една чиста рѣка въ която да плува риба. Небето надъ София и други голѣми градове е въ пушеци. Планинитѣ сѣ оголени, въ резултатъ на това, дивеча изчезна, ерозията на земята взе голѣми размѣри, водата въ езерата и язовиритѣ намалѣ, земята не ражда достатѣчно и т.н....

Всички знаятъ кой е виновенъ затова, тѣзи проблеми сѣ плодъ на некомпетентно и продажно комунистическо управление, което служи изключително за интереситѣ на своитѣ поддръжници въ Съветския Съюзъ.

Моля позволете ми да изкажа мнение и върху религията въ поробеното Отечество.

За 43 години комуниститѣ успѣха да направятъ отъ младото поколение атеисти. Струва ми се, че повече отъ половината хора въ страната не се интересуватъ отъ религия. Въ България не съществува теологично образование и младежта не е религиозно просвѣтена. Посещението на черкви отъ млади хора е форма на протестъ срещу комунистическия режимъ.

Комуниститѣ отричатъ и преследватъ всички религиозни учения. Тѣ съзиратъ въ религията сериозенъ съперникъ за овладяване на маситѣ. Тѣхното отрицателно отношение обаче предизвиква реакция на народа и спонтанно посещение на черкви, синагоги и джамии.

На края остава въпроса за мира и разоржаването. Много българи мислятъ, че Западнитѣ страни ще нападнатъ комунистическия блок или директно СССР. На младото поколение е втълпено, че само силата на Съветския съюзъ може да спрѣ подобно действие. Въ срѣдъ народа е разпространето мнението, че войната е неизбѣжна и скоро ще започне между СССР и Китай, следъ което ще се намѣси Америка и Западния свѣтъ. Въ резултатъ на това комунизма ще изчезне отъ лицето на земята. Българскиятъ народъ смѣта, че само въоръжения конфликтъ между великитѣ сили ще промѣни политическата обстановка въ страната. Той обаче се страхува, че още първитѣ дни ще бѣде ввлеченъ въ войната. Съществува мнение, че нашата армия ще защитава интереситѣ на СССР и ще се бие срещу Китай, нѣкъде въ Срѣдна Азия или по други фронтове, където Съветския Съюзъ реши да ги прати споредъ нуждитѣ си. Въ резултатъ на това участие България ще бѣде разгромена и следъ вой-

ната, Великитѣ сили отново ще я накажатъ. Говори се дори, че България ще престане да бѣде държава. Ето защо българския народъ се страхува отъ войната. Отъ друга страна знае, че само въоръжения конфликтъ може да го освободи отъ комунизма. Съществува и едно успокоително мнение, че съ течение на времето, комунизма ще еволюира въ система подобна на свободнитѣ страни. Такава тенденция съществува и въ срѣдъ нѣкои партийни срѣди за успокоение и надежди. Повечето отъ хората тамъ знаятъ и не вѣрватъ въ отстъпки и подобрения. Както казва народа: - "Вълкътъ си мѣни козината, но не и нравитѣ"...

Нашиятъ народъ е добре запознатъ съ природата на комунистическитѣ режими. Тѣ ще се опитатъ по всѣкакъвъ начинъ да взематъ преднина надъ Западнитѣ страни въ военно отношение и тогава ще трѣгнатъ за мечтаната отъ тѣхъ "Свѣтвна революция". Затова Съветския Съюзъ никога не би приелъ едно разоржаване, независимо отъ изгоднитѣ условия предлагани много години наредъ отъ Западнитѣ сили.

Надѣвамъ се, че моитѣ впечатления отъ днешна България ще дадатъ възможностъ на други наши съмишленници да сподѣлятъ мненията си по тѣзи, а и по други въпроси отъ общъ интересъ.

Професоръ Симеонъ Недѣлковъ

"ГРИЖИ ЗА НАРОДА"

Т. Живковъ: - "Идва незабравима лоша зима, купете съ намаление книги за отопление..."

★ АМЕРИКА ИМА НУЖДА ОТЪ НАСЪ!

Презь месецитъ юний и юлий 1987 год. въ продължение на шестъ седмици, телевизията предаваше публичнитъ разследвания въ Вашингтонъ проведени отъ една Конгресна Комисия въ връзка съ така наречения Иранъ-Контрасъ Скандалъ. Тъзи предавания бѣха достъпни не само за Америка, но и за всички страни въ свѣта, включително комунистическия лагеръ начело съ Съветска Русия. Разследванията, направени отъ въпросната Конгресна Комисия, бѣха проведени, споредъ насъ, по единъ безотговоренъ начинъ, който чувствително засегна международния престижъ на Америка и външната политика на страната водена отъ Президента Реганъ. Бѣше много ясно още отъ самото начало и до края, че разследванията преследватъ постигането на една целъ - спиране помощитъ за борцитъ за свобода и демокрация въ Никарагуа. Ако това се осъществи, всѣки вижда резултата, който ще последва. Комунистическия Санданиски режимъ въ Никарагуа ще се стабилизира и Съветска Русия ще има пълна възможность да направи отъ Никарагуа една своя военна база до границата на Америка.

Наистина, въ външната политика на Америка, по отношение на Иранъ и Контрасъ въ Никарагуа, има единъ скандалъ, но, този СКАНДАЛЪ, не е външната политика на Президента Реганъ относно Иранъ и Контрасъ, а е публичния начинъ, по който въпросната Конгресна Комисия разследва този въпросъ. Ако членоветъ на Американския Конгресъ биха искали да се осведомятъ по който и да е въпросъ отъ външната политика на страната, редното бѣше, една Конгресна Комисия, както става въ всички страни на свѣта, при "закрити врата", да проведе разследването. Въмѣсто това господата отъ Американския Конгресъ, очевидно подъ влиянието на "либералитъ" направиха това публично, по единъ безотговоренъ начинъ, който само е отъ полза за комунизъма.

За насъ нѣма съмнение, че въ последнитъ години комунистическото влияние въ Америка се увеличава, и е взело доста широки размѣри, дори вжтре въ Американския Конгресъ. На времето, преди около двадесетина години, когато бѣ началото на организираната комунистическа пропаганда въ Америка, Конгресътъ тогава, виждайки опасността, взе мѣрки. Бѣха съставени нѣкол-

ко Конгресни Комисии: House Committee on Un-American Activities, Committee on Subversive Activities Control, and Senate Internal Security Subcommittee. Задачата на тия Комисии бѣше да разследватъ, разкриятъ и обезвредятъ органитъ и участницитъ въ комунистическата пропаганда въ страната. Комисиитъ развиха отлична дейность, като резултатъ на която бѣха засегнати и членове отъ Конгреса и лица отъ отговорнитъ срѣди. Но...

Кѣде сѣ сега тия комисии ?

Съ времето, една по една, подъ влиянието на "либералитъ" въ Конгреса, Комисиитъ бѣха разформировани. Конгресътъ не предприе нищо повече по отношение разширяващата се комунистическа пропаганда, обратното, той ни сервира едно публично разследване по въпроса Иранъ-Контрасъ, ползуващо само неприятелитъ на страната.

Много окуражителенъ бѣше факта, че по време на разследванията въ Вашингтонъ се получиха десетки хиляди писма и телеграми въ подкрепа на полковникъ Оливеръ Нортъ, който бѣ изправенъ предъ комисията да даде показания и който бѣше главния организаторъ за събиране помощи въ полза на борцитъ за свобода въ Никарагуа.

Манифестира се, че болшинството на американския народъ е ориентиранъ антикомунистически. До кога, обаче, това положение може да се задържи, когато ежедневно се увеличава комунистическата пропаганда въ страната и тя е дълбоко проникнала дори въ Американския Конгресъ ?

Адмирации заслужава Президентътъ Роналдъ Реганъ, който е познатъ като принципенъ противникъ на комунизъма и който, въпрѣки всичко, заяви категорично, че подкрепата на борцитъ за свобода въ Никарагуа ще продължи докато настѣпни промѣна въ режима. Но... мандата на Президента Реганъ изтича следъ една и половина година.

Въпросътъ за бъдещето на Америка е поставенъ на "карта". Презь 1988 г. ще се състоятъ избори за новъ Президентъ и новъ Конгресъ. Кой ще бѣде избранъ за Президентъ ? Кой ще бѣдатъ избрани за членове на Американския Конгресъ ? Отъ това зависи утрешната съдба на Америка и на цѣлия Свободенъ Свѣтъ, и утрешната съдба на поробенитъ отъ комунизъма народи.

Ние, емигрантитъ отъ странитъ, поро-

бени от комунизъма, днес американски граждани, сме вече милиони в Америка. Нашият глас през изборите в 1988 година може да бъде решаващия. Крайно време е да се мобилизират всички сили и всеки да из-

пълни дълга си, за да спрем разширяването на комунизъма.

А М Е Р И К А ИМА НУЖДА ОТ НАСЪ,
всички да помогнем! Д-ръ Иванъ Дочевъ

Препечатваме публикуваната статия в вестник "THE PRESS", Atlantic City, от август 18, 1987, column THE VOICE OF THE PEOPLE - от Violet R. Gabriel

... Ако САЩ не бяха предали Никарагуа и Иранъ, то съпротивата на "Контра" нямаше да съществува. Нямаше също така да има и скупити и театрални "Иранъ-Контра" разследвания (въ амер. парламентъ б.р.)

Само преди 10 години Никарагуа бяха една благоденстваща страна съ растяща срѣдна класа. Пресата бяха свободна, черквите отворени, имаше избори и страната не бяха заплаха за никой от нейните съседни...

... А какво направи нашето правителство? То подкопаваше Сомоза по всякакъв възможен начинъ... военните връзки бяха прекъснати, техните водачи бяха изложени на неспирни нападки и противо-пропаганда.

По същото време, нашето правителство въ името на "Човешките права" се насочи и противъ правителството на иранския шахъ. Принуди го да се съгласи на безбройни изисквания, които подрониха неговата власт и докараха провала му. Никога подобни претенции не съ поставяни на която и да било

комунистическа или марксистическа власт...
... И въ двата случая, като следствие на политиката на Вашингтонъ, Шаха бяха замѣстенъ съ фанатизирания Комени, а Сомоза съ група комунистически негодни-сандинистити. И при двете събития нямаше парламентарни разследвания!

Същата тази политика е отговорна за премахването на Батиста и подкрепата, дадена на Кастро, когото Ню Йоркъ Таймс нарече "Кубинския Джордж Вашингтонъ."

Само късо време преди края на пропалната война въ Виетнамъ, грамадни количества военни материали бяха изпратени тамъ за да попаднатъ въ комунистически ръце и следъ това пратени на комунистите въ Никарагуа. Тъзи факти не бяха никога разследвани. З А Щ О ?

Въ повече от единъ случай Полковникъ Нортъ описа Америка като една "нация изложена на рискове въ единъ застрашенъ свѣтъ." За сетенъ пътъ американците виждатъ насоката, по която Външното Министерство се е движело толкова пъти вече и ще поискатъ обяснение, защо американската политика е само-оборваща се и про-комунистическа...

КОЙ ДАВА МОНОПОЛНОТО ПРАВО

If the United States had not betrayed Nicaragua and Iran, there never would have been a Contra movement. There never would have been the costly and theatrical Iran-Contra hearing.

Only 10 years ago, Nicaragua was a thriving nation with a growing middle class. The press was free, the churches were open, there were elections and the nation posed no threat to any of its neighbors. Their pro-western president, Anastasio Somoza, was trained at West Point and was a staunch ally of the United States.

So what did our government do? It undermined Somoza in every way imaginable. After decades of relying on U.S. friendship, Nicaragua saw our government sever long-standing military ties, and the nation and its leader became the victims of an incredibly widespread smear campaign.

Almost simultaneously with these events in Nicaragua, our government in the name of "human rights," targeted the

Shah of Iran's government. It forced the shah to acquiesce to a never ending series of demands that undermined his leadership and forced his downfall. No similar demands are ever made of communist or Marxist regimes. In the end, a decidedly pro-U.S. nation was replaced by a fanatical anti-American one whose regime has spawned terrorism, hostage-taking and a Middle East war that still threatens to involve our nation.

In both instances, it was policies from Washington that replaced the shah with the fanatic Khomeini and Somoza with a group of communist thugs, the Sandinistas. Yet, there was no congressional investigation.

These same policies were responsible for the ouster of Batista and the support of Fidel Castro, who The New York Times called the George Washington of Cuba. These same policies were responsible for giving away our canal in

Panama to the pro-communist Torrijos regime. Our own congressman voted funds for the canal transition.

Just before the no-win war was to end, a massive buildup of U.S. military equipment was sent across the Pacific to Vietnam. Since it all fell into communist hands, American small arms have been sent back for use by the communists in Nicaragua. This was never investigated. Why?

On more than one occasion, Col. North described America as "a nation at risk in a dangerous world." Once enough Americans see the pattern the State Department has used over and over again, they will demand an investigation as to why U.S. policies are self-defeating and pro-communist. It is no secret that America is run by individuals, many of them CFR members, who are committed to the creation of an all-powerful world government.

VIOLET R. GABRIEL

НА СЪВЕТСКА

РУСИЯ

ДА

ВЪОРЪЖАВА

КОМУНИСТИТЪ

ВЪ

НИКАРАГУА ?

ЖИВЕ и УТРЕШНА СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

ВЪТРЕШНО УСТРОЙСТВО НА БЪЛГАРИЯ:

РЕЖИМЪТ, ДЪРЖАВНИ ОРГАНИ И ИНСТИТУЦИИ,

ОСНОВНИ ЗАКОНИ, ПРАВА, СВОБОДИ И ЗАДЪЛЖЕНИЯ

Необходимостта да се очертае вътрешния ред на утрешна България е проблем, който заслужава обширен предговор, подробно разискване, обзор на възможности и обосноваване на становища. Тъй като това е невъзможно в рамките на настоящата програма, ще се опитаме да набележим поне важните и решителни моменти на новия свободен режим.

Съобразно съ отношението ни към Търновската конституция като единствения върховен закон останал в сила за страната и нейните граждани, ние също отчитаме настъпилите изменения в битието и съзнанието на българина. Тъзи промяна вероятно ще наложат съответно признание и потвърждение. Между тях са въпросите за монархическо или републиканско устройство, еднокамарния парламент и правителство отговорно нему, както и включването на гаранции, които ще ограничат противодържавната дейност на бъдещи гробокопачи на България от рода на сегашните управници. Също ще бъдат отчетени порастналите надежди и очаквания на народа ни във връзка с неговото социално устройство. Решенията ще бъдат взети в резултат на свикването на Великото Народно Събрание за приемане изменения и допълнения към Търновската конституция при първа възможност за свободна изява и политически живот. От самото начало на новия режим БНФ ще направи всичко възможно да възстанови Търновската конституция и да работи за свикването на Великото Народно Събрание съобразно постановленията на Конституцията. От там нататък народа ще си каже думата и неговите пълномощници във събранието ще решат съдбините на нова България.

Първите избори ще трябва да се проведат съобразно Търновската конституция и в тях ще имат право на участие всички групи и лица, чиито права са осигурени в нея. Затова и първоначалния български режим ще има легитимен, а не революционен характер и ще бъде признат като такъв от народа ни.

Становището ни, че Търновската конституция трябва да се приеме като основа за начина, по който народа ни свободно ще изрази волята си, обаче, в никой случай не значи безусловното възстановяване на старата форма на управление. Конституцията ще послужи като законна основа за установяване на началните стъпки на новото управление и то главно за да се осигури нормално функциониране на държавните органи до свикване на Великото Народно Събрание, което ще реши какви промени или допълнения са необходими, включително приемането на съвършено нова конституция.

Не ще и дума, че обстоятелствата при които ще настъпи Освобождението ни ще диктуват до голяма степен гладкото и хармонично продължаване на българските традиции, или замъстването им с непредвидими за сега форми и методи на действие. Без да се опитваме да играем ролята на ясновидци ще подчертаем, че настоящата дискусия има за цел да изясни становищата на Б. Н. Ф. и нашето разискване по необходимост предполага идеални обстоятелства.

След толкова претърпяни сътресения, унижения, нещастия и години на безправие, ние не се съмняваме, че народа ни ще избере демократичен режим като единствената алтернатива на безправие и терора. Рамките на демокрацията, формата и характера на нейните представителни органи, както и необходимостта от известни ограничения и уговорки при прилагането на демократичните начала: това ще бъдат главните въпроси за разискване и бъдещите политически организации ще се различават една от друга изключително по отношението си към така набелязаните проблеми, приемайки обаче безпрекословно демократичното начало като единствено възможната система за хармонично съществуване.

Поне в началния етап на свободното ни развитие, тази демокрация не ще бъде пълна, нито абсолютна. БНФ е противокмунистическа организация, посветила съще-

ствуването си въ името на свободата на българитъ и не ще се примири със съществуването на комунизма въ България като организирана сила. Ние сме сяко противъ партии, доктрини и схващания, които иматъ расистки характеръ или идеология, или които проповѣдватъ умраза на национално-етническа, религиозна, социална, или класова основа. Ние изповѣдваме привързаността си къмъ идеитъ на демокрацията, прогласени съ документитъ на Американската и Френската революции отъ 18-тия вѣкъ, но ще трѣбва да направимъ изключение за партии и организации, чиято целъ е свиването на самитъ устои на държавно устройство. Идеи и схващания, които се различаватъ отъ нашитъ се толериратъ, тъй като това е едно отъ основнитъ изисквания на демокрацията, но прилагането на тоталитарни или насилствени системи на управление на практика която води до безправие, тероръ и липса на всички свободи, не може и нѣма да бѣде търпяно.

Отъ различнитъ форми на демократично устройство познати ни въ момента, смѣтаме че най-подходящата за страната ни би била тази практикувана въ скандинавскитъ страни и Холандия. На българина може би нѣма да допадне близко до абсолютната политическа и стопанска свобода, която обуславя американската демокрация, нито сигурно формалнитъ гаранции и начинъ на управление на т.н. "азиатска" система на демокрация, практикувана въ Индия, Сингапуръ и Сри Ланка /Цейлонъ/. Отъ друга страна желанието на преди деветосептемврийскитъ ни правителства да насочатъ развитието на страната по подобие на парламентарнитъ режими въ Франция и Германия /преди Хитлеръ/ е може би още по популяренъ всрѣдъ нашия народъ. Следвоеннитъ режими на Франция и Германия сж еволюирали повече къмъ английската и американската системи и възможно е тѣхния моделъ да бѣде избранъ на ново отъ народа ни.

Предпочитанието ни на режими отъ рода на тѣзи въ скандинавскитъ страни се дължи на нашия политически реализъмъ, който поставя резултати и ефективностъ преди доктрини и идеология. България е малка страна, каквито сж и странитъ въ Скандинавия и Холандия, ние имаме славно минало /сходно съ споменатитъ и племенната паметъ на шведи и холандци/, което гарантира спокойствие и сигурностъ и нашиятъ народъ е сяко толкова работливъ и упоритъ като тѣхнитъ народи. България бѣше по ско-

ро предимно земеделска страна, а известно е, че Швеция, Дания и Холандия сж добри примѣри за страни, които осигуриха хармоничното и безопасно преминаване отъ агркултура къмъ индустриализация. Норвежци и датчани сж поне толкова скептични, колкото и срѣдния българинъ и егалитарното начало е достатъчно добре проникнало между съвременнитъ скандинавци за да се доближи до традиционния популизъмъ на нашия народъ.

Факта, че Скандинавскитъ страни, както и Холандия сж щастливо функциониращи монархии е може би значителенъ, но отъ по голѣма важностъ е обстоятелството, че тѣзи страни се управляватъ отъ социално демократиченъ /даже когато има смѣна на правителства подъ други имена, режима и основнитъ негови начала и придобивки оставатъ непромѣнени/, които сж съумѣли да притягатъ социалнитъ противорѣчия и да премахнатъ жилото на комунизма по най добрия и ефикасенъ начинъ: чрезъ създаване на равноправни и свободни отношения между членоветъ на обществото, осигуряване на граждански права и внедряване на практика даже марксистко-социалистически разбирания за постигане на социаленъ редъ и хармония. Високия стандартъ на животъ с самозадоволяващитъ имъ се стопанства сж друга важна черта, която заслужава внимание.

Ако народа ни избере монархия отново, явно ще бѣде, че нейната функция ще бѣде ограничена, по подобие на горе изброенитъ страни. Но подобни режими биха функционирали отлично и при републиканско управление, което би запазило параднитъ, показни и символични моменти на върховното управление както въ Австрия, Германия и Финландия, за председателя на републиката, докато фактическата властъ ще принадлежи на партията имаща мнозинство въ парламента.

Еднокамарната система на представителство позната въ Скандинавия не трѣбва да бѣде фетишь. Не би било зле да се експериментира съ директно избранъ председател на републиката /при липса на монархъ/ който да има по-голѣма властъ въ рѣдетъ си и който да бѣде и фактическия управител на страната, докато парламента да бѣде избранъ отдѣлно отъ него /САЩ, Франция, Англия/. Трудността тукъ е въ създаването и оформянето, както и въ окончателното приемане отъ народа ни само на две главни партии, което би изисквало мажоритарна система на гласуване. Твърде е въз-

можно обаче, че една засилена власт на председателя на републиката би допаднала повече на нашия народ от колкото формален държавен глава и м-ръ председател отговорен пръко предъ парламента.

Голъмия въпрос е не формата на управлението, а по-скоро гаранциитъ за свободно и демократично развитие. Отъ тамъ ще бъде и избора на най-подходящата система на управление: тази, която ще даде на народн ни това което иска и му е необходимо. БНФ застъпва становището, че малкото вече създали се политически традиции въ България се нуждаятъ отъ подкръпа и отъ възможност да проявятъ жизнеността си. Народно събрание, избираемо по пропорционална система, въ което биха участвували само партии, които сж популярни всрѣдъ народа /като напримъръ тѣзи получили поне 10% отъ всички гласове въ страната, или мнозинството отъ гласоветъ въ своя избирателенъ окръгъ/ и което да излъчи министъръ-председателъ и изпълнителна властъ, е система позната намъ - съ изключение на ограничението по отношение на минималния брой гласове за участие въ парламента - и която функционираше съ по-голъмъ или по-малкъ успѣхъ отъ 1879 до 1934 год. Като алтернатива може да се помисли за американо-френската модерна система съ отдѣлни избори за парламента и държавенъ глава.

При всички случаи трѣбва да се помисли и реши за осигуряване на основнитъ права и свободи на гражданитъ, както и да се даде възможност за израстване на силно и модерно развито стопанство. Това би довело до хармонични, честни и равноправни обществени отношения: единствената гаранция противъ насилие, произволъ и комунизъмъ. За нещастие предивоенния режимъ въ България не можа да осигури на управляванитъ всичко това отъ което се нуждаеха. Причинитъ бѣха многобройни, но частъ отъ тѣхъ сж тако и органични, сиречъ залегнали въ основнитъ закони на страната. Избѣгването имъ въ нова България е не само възможно и желателно, но то е и крайно необходимо. Тогавъ не бихме стигнали до положението да разрешаваме политическитъ си проблеми съ насилствени методи, да сваляме правителства съ преврати, да убиваме министритъ си и да търсимъ подкрепа отъ вънъ за постигане на политически цели.

Раздѣлението на властитъ е вече доказанъ методъ за избѣгване на крайности и постигане на хармоничностъ. Това не бѣ опитвано въ стара България, където властъ

та бѣше съсредоточена по традиция въ едни и сжщи рѣце /колкото и чисти да бѣха въ началото, политическия императивъ на корупцията евентуално ги замърси и изкаля: Стамболовъ, Стамболийски и понѣкога монарха сж добри примѣри/. Ако не можемъ постигна съгласие относно раздѣлянето на изпълнителната и законодателна власти/ за да стане това трѣбва президента/ монарха главно да управлява, а парламента главно да законодателствува/, необходимо е да обърнемъ внимание на три важни гаранции за постигане на вътрешенъ миръ и хармония, както и за тѣхното гарантиране. Тѣ сж: мѣстна автономия, независимъ сѣдийски апаратъ и изграждане на постояненъ и несмѣняемъ държавенъ апаратъ, включително армията.

Нѣма нищо лошо, нито опсно въ това да се даде възможност на нашия народъ да реши мѣстнитъ въпроси - по мѣста. Отъ друга страна засилването на самоуправлението ще бъде въ течение на врѣмето една здрава и пълнокръвна гаранция за запазването на гражданскитъ права и свободи. Функциитъ на законодателство, училищни настоятелства, благоустройство, водоснабдяване и канализация, мѣстна полиция, органи за сигурностъ, разпредѣляне и установяване на норми за експлоатация на земя и други ресурси, съ изключение на тѣзи отъ националенъ характеръ, които ще бждатъ държавенъ монополъ: всички тѣзи задачи могатъ и трѣбва да се решаватъ на мѣстна почва, а не отъ София, или чрезъ назначени бюрократи и функционери. Такава система сжщо ще привлече най-доброто въ селището, околията или окръга на работа и ще намали стремежа на политически амбициознитъ да съсредоточаватъ усилията си изключително въ столицата. Нѣма нужда кметове, околийски или окръжни управители да се назначаватъ, когато може да бждатъ избираеми. Сжщото важи за всички функционери по мѣста, чиято работа има политически характеръ, а не е отъ техническо естество.

Даже да се реши, че изпълнителната и законодателна властъ ще принадлежатъ на сжщитъ органи, ние намираме за много важно, щото сѣдийския и прокурорски апаратъ да се превърне въ независима властъ и въ система, която да бжде въ състояние да оказва съпротива и да умѣ даже да саботира опититъ на изпълнителната, законодателната и мѣстната властъ да иззематъ и съсредоточатъ цѣлокупната властъ въ рѣцетъ си. Сѣдитъ могатъ да бждатъ избираеми, или назначавани, но веднажъ заели поста

си да не могат да бъдат уволнявани или замъстени освен във крайни, или съвсем специални случаи. Системата на съдилиството: нисши/мъстни съдии, апелативни и върховни съдии може да се запази, или измени незначително. Прибавянето на съдебни съветници от сръдната на мъстни лица е обаче повече от желателно.

Подобни съображения важат и за държавния апарат, който ще бъде значително намален, тъй като повечето негови функции ще бъдат иззети от мъстните органи на самоуправление. Неизбежния политически характер на известни назначения ще бъде уравновесен със създаването на система на несмъняемост на повечето висши и сръдни служаци, освен при случай на корупция или явна некадърност и то по установен ред. Това ще създаде здрав и стегнат апарат от държавни чиновници, които чувствувайки се сигурни във службите си ще бъдат във състояние да противостоят на очакваните попълзновения от страна на управляващите да подчинят държавния апарат за свои цели. Това важи и за командването на армията. Тъй като войската ще бъде значително намалена -- както по отношение на командния състав във момента, така във сравнение със числото и във миналото -- тя ще бъде строго професионална по характер

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ПО ПЪТЯ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО ОТЪ "САМИЗДАТЪ" ДЪ "ГЛАСНОСТЪ"

Във Москва започна да излиза списание "Гласност", редактирано от Сергей Григориантсъ, току-що пуснат от затвора, където е прекарал последните 10 години. Поискано е разрешение за публикация, което още не е отказано от властите. Редакцията възнамърява да издава списанието 2 до 3 пъти месечно и да въведе английски превод издаван във Париж.

Във първото издание е публикувана "Декларация на редакцията", във която между другото се казва: "Във момента нуждата от реформи във всички сфери на живота - политически, економически, социални и културни става ясна за всички... Днес ние имаме само един начин да подкрепим промяната въсръдъ народа - да внедрим тъй промяни във словото и във социалното съзнание и да ги направим обективни. Истината трябва да стане достояние на обществото..."

На борбите за свобода и демокрация във Москва от все сърце пожелаваме успъх!

бойка и готова да служи на народа си, но и отговорни за действията си предъ законите и тъй, чиято задача е да бъдат за спазването имъ.

Предлаганите от насъ мърки и устройство иматъ за единствена цел осигуряването на българския народъ спокоен, хармоничен и мирен животъ. За неговото постигане е необходимо да има общонародно съгласие относно основните права и свободи, които българските граждани ще притежаватъ. Човешките права и свободи включватъ правото на съществуване, животъ, свобода и всестранно развитие, неограничавано от държавата. Гражданските права ще бъдат гарантирани на всички, който живее във България независимо от неговия национален, етнически, религиозен, расов и социален произход. Индивидуалните права включватъ свобода на движение, изборъ на работа, място за животъ, място на установяване във България или във чужбина -- свобода на събрания, организиране печатъ и издателства, религия, демонстрации, свободна съвестъ, изборъ на мъстни и национални представители, както и всички други права, свободи и преимущества, които българите ще задълятъ за себе си, отричайки ги само на тъй, които не ги приематъ за всички.

Мъродавното съветско списание "Нови миръ", излизащо във Москва, наскоро отпечата една статия отъ Н. Шмелиовъ, известен економистъ, която позволява да се види жалкото състояние на съветската економика. Въ нея между другото се казва:

Дългогодишните опити да се променатъ обективните економически закони дадохатъ обратни резултати. Нашата економика сега е разбита, страда отъ недоимъци, не взима подъ внимание научния и технически прогресъ и се лута безпланово. Какво ни задържа? - Главно идеологическия страхъ, че ще отпуснемъ "Злия гений на капитализма".

Презъ въковете, човъчеството не е намърило по-добъръ подтикъ за работа отъ печалбата. Да се нарушатъ економическите закони е толкова страшно, колкото бѣ нарушаването на правилата на атомния реакторъ във Чернобилъ.

Нашите управници съ тяхната феодална идеология съ чувство на неприкосновеност не сж надъ закона! Тръбва ни гласност и демокрация!

ЕВРОПЕЙСКА

РЕДАКЦИЯ

БЪРБА

ТАКА Е ВЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ, ТАКА Е И У НАСЪ!

"Народенъ" флиртъ съ "реваншистка" "Ге-Фе-Ре"

Трудноститѣ на всѣка политическа властѣ въ вѣтрешността на управляваната отъ нея страна я принуждаватъ да търси компенсация за натрупанитѣ тамъ неуспѣхи съ усърдна дѣловитостъ въ вѣншната политика - било то отъ причини на престижъ, или за постигане на осезаеми облаги. Така е било, и така ще бѣде. Така е навсѣкѣде, така е и у насъ.

При настоящемъ полаганитѣ опити за задълбочаване на отношенията между правителствата въ Бонъ и София, като-че преобладаващо значение се дава на практическитѣ облаги, и то главно за софийското; тамъ като че ли е и срѣдицето на това раздвижване въ настоящата фаза. Бонъ се интересува стопански отъ Истока, но какво може да очаква точно отъ българската икономика? Лично за г-нъ Геншеръ, още една възможностъ за профилиране. Но - едва придвижващото се стопанство на "народната" република България, подъ егидата на "народната" властѣ, съ помощъ на патерицитѣ, предписани отъ "съветския опитъ и примѣръ" и догмата "ТАКА Е ВЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ, ТАКА ЩЕ БѣДЕ И У НАСЪ", прави належащо смѣняването на "помощта". Изглежда че "избора" (въ кавички, защото май другъ изборъ нѣма) на софийскитѣ властници е падналь върху стопанската сила на западна Германия. За това свидетелствуватъ посещенията на министѣра на вѣншнитѣ работи на Г.Ф.Р. въ София и на Тодоръ Живковъ въ Западна Германия.

Отъ съобщенията и комюникетата се добива впечатление, на зачеването на единъ флиртъ - политически, естествено; но, както споменахме, първиятъ любовень погледъ като че е хвърленъ отъ София.

Играта е забавна, но това, което бие на очи, е не толкова усилието, което се влага въ това предприятие, а **н а ч и н ъ т ъ**, по който софийската страна пристъпва за полагане на това сътрудничество.

Докато навсѣкѣде, кѣдето г-нъ Геншеръ прави посещения въ странство, най-напредъ трѣбва, по ритуаль, да положи вѣнци на паметници, издигнати въ честъ на партизани, стреляли изъ засада въ гърба на германски войници, или на такива, посветени на жертви, погинали изъ концентрационнитѣ лагери на Хайнрихъ Химлеръ, престѣпления, днесъ приписвани на цѣлата нѣмска нация, въ протокола на Петъръ Младеновъ, "колегата" на г-нъ Геншеръ въ София, може-би и поради несъществуването на такива обекти въ България, бѣ предвидено полагането на вѣнецъ въ германскитѣ военни гробища въ София. Това означава отдаване честъ на германски войници. Излишно е да отбелѣзваме, че въ продължение на много десетилѣтия тия сѣшитѣ войници бѣха заклеявани отъ агитпропа на БКП като "фашисти", "завоеватели", "поробители", и, не на край, и като "разбойници" и "грабители".

"Свободниятъ" печатъ въ София не пропусна да подчертае въ заключение, че "отношенията между дветѣ страни сѣ отлични". До колко тѣзи коментари сѣ правени въ съгласие съ Москва, ние не можемъ да отсѣдимъ.

Още по-голѣма стѣпка напредъ, обаче, направи Тодоръ Живковъ при своето посещение въ Бонъ. Тамъ той заяви на всѣслушание, че въ новата си история, България е имала САМО ДВАМА ПРИЯТЕЛИ - РУСИЯ и ГЕРМАНИЯ; като последната била СЪЮЗНИЦА НА БЪЛГАРИЯ ВЪ ДВЕ ВОЙНИ!

Тази изява, отъ тази уста, може да послужи за реабилитационна тема отъ една страна на историци, но отъ друга сѣщо така и на философи, политолози и психолози.

ОТЪ ИНТЕРЕСЪ ЗА НАСЪ, застъпниците на НАЦИОНАЛНИЯ МИРОГЛЕДЪ - т.е. застъпниците на интереситъ на ЦѢЛОКУПНИЯ БЪЛГАРСКИ НАРОДЪ, а не само на една класа отъ него, е факта, че това изявление е изобщо направено.

То потвърждава както печалната действителностъ, че софийската властъ се намира въ безизходностъ, така и факта, че се търсятъ нови пѣтища. Властѣта е принудена да търси нови пѣтища, защото претоварената кола потѣва все по-дълбоко въ ТИНЯТА на СОЦИАЛИЗМА - ТАКА Е ВЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ, ТАКА ЩЕ ДА Е И У НАСЪ - казваме НИЕ днесъ.

ЗА НАСЪ Е ЯСНО: държавата, институция израсла и оформила се функционално и органически презъ дълги столѣтия, не е създадена, за да бѣде днесъ и бакалинъ, и берберинъ, и рибаръ, и зеленчукопроизводителъ, и сиренаръ и управителъ на институти за здравеопазване и производителъ на клинци, и кундурджия, и и и ...

Че това е така, не може да види само единъ фанатизиранъ марксистъ.

НИЕ ТВЪРДИМЪ:

Задължението на държавата се състои въ това, да създаде условия за всѣческа якостъ на българския народъ:

- * Отбрана на българския народъ отъ чужди посегателства - включая разни "брата" и "Съюзи".
- * Да създаде едно платежно сръдство; да го брани и създаде условия за запазване на платежната и покупателната му стойностъ.
- * Да създаде и гарантира спазването на закони, които въ цѣлостъ строятъ рамкитъ за едно народно стопанство, което САМО, ОТЪ САМО СЕБЕ СИ СЪЗДАВА БЛАГА и регулира снабдяването на населението съ това, което му е потрѣбно.

Що се касае до Тодоръ Живковъ, по горната първа точка, той не може да не си задава въ осамотени моменти на въздишка, въпроса - защо стана така - така и въ най-тѣсниятъ кръгъ на собственото му семейство.

По втората и третата точка - той лично има възможностъ - пропѣтувалъ е вече толкова свѣтъ - да види и социалистически страни и богати и бедни свободни страни - и да наблюдава и преценява и да мисли. Той още да очаква деня, въ който социалистическиятъ свѣтъ ще достигне и надмине Запада? Той е старъ хитрецъ - въ края на краищата успѣ да надхитри десетилѣтия наредъ толкова свои "дружелюбци" и "доброжелателни" "другари" около себе си и въ София, та и малко по-на-северъ, по брѣговетъ на Москва.

Дали прозрѣ, приближавайки се бавно къмъ края на битието си? Има и властъ.

Нима и той не се замисля сега, какво щѣше да представлява днесъ нашиятъ народъ и държавата му, ако Бога Марсъ преди толкова години не бѣше решилъ друго ячи? Или - ако и у насъ се бѣше наложилъ нѣкой Тито?

Отъ Санъ-Стефанска България, до "НРБ" и "СРМ" - отъ ПРУСАЦИТЪ НА БАЛКАНА до УБИЙЦИТЪ НА ПАПАТА - дълъгъ пѣтъ на изстрадалъ народъ.

Закъснѣлъ флиртъ, но може-би добро начало?
Единъ новъ септември?

Добриль Пейчевъ

Четемъ въ списанието "С А U S А", издание лѣто 1987:

Извадки изъ разговоръ, воденъ отъ дописничката на New York City Tribune въ Бонъ, Западна Германия, Гудрунъ Хасиенъ съ г-жа Д-ръ Едда Ханишъ.

Едда Ханишъ е известна познавачка на Марксизма-Ленинизма. Завършила курсъ въ философски факултетъ на Г.Д.Р., тя става партийна работничка. 1970-1974 година следва промоция и хабилитирва въ Москва върху комунистическия дисидентъ Ернстъ Блохъ.

Възъ основа на нейна критика насочена срещу партийната върхушка на източна Германия, базирана на ученията на Марксъ и Ленинъ, тя е дисциплинарно наказана и напуска партията доброволно, преди да бѣде изключена отъ нея. Г-жа Д-ръ Ханишъ подава молба за прехвърляне въ Г.Ф.Р. Като следствие, тя е била арестувана. Следъ две и половина години изолирана въ затворъ и тежка работа, тя е била откупена отъ западно-германското правителство и се прехвърля въ Западна Германия.

Г-жа Д-ръ Ханишъ прави по-долу предадената изява на тема: "Горбачевъ - е ли реформаторъ, или - съ лозунгитѣ ГЛАСНОСТЪ, ПРЕУСТРОЙСТВО, ДЕМОКРАТИЗИРАНЕ и т.н. лансира само обмислени ходове и пропагандни пристѣпи на западъ?"

Всичко, което понастоящемъ се очертава въ Съветския Съюзъ се оценява отъ Запада погрѣшно, защото той подхожда при анализитѣ си отъ "своитѣ собствени" миогледни представи. За Запада, една реформа въ Съветския Съюзъ се счита равностойна съ една промѣна на обществената структура. Когато Запада говори за демократизиране, или либерализиране на съветското общество, той безусловно приема, че о б щ е с т в о - т о на Съветския Съюзъ се поддава на измѣнение, се промѣнява, а точно това не е така!

Въ своята речъ предъ "Форума на Мира" въ Москва, Горбачевъ недвусмислено заяви каква е целта: "Ние се нуждаемъ отъ по-вече социализъмъ, а за тази целъ се нуждаемъ отъ по-вече демокрация."

Споредъ менъ, мисловния зачатъкъ на Запада да идентифицира реформи съ промѣна на обществото, т. е. промѣна на системата - е грѣшно. Реформитѣ на Горбачевъ, както всички реформи на Истока, сѣ планирани като реформи за отвърдяване на стабилитета, на якостта на тѣхната система, на тѣхнитѣ условия.

По-нататъкъ - това съветско

общество, закоравено, съ липса на всѣкаква гъвкавостъ, съ своята подкупностъ, оковано въ белезицитѣ на номенклатурата, се нуждае отъ много по-вече отколкото само една реформа. Въ края на краищата - касае се до просъществуването изобщо на тази система. Така, както стоятъ нѣщата сега, така не може да се продължава; това закоравяване, вкостеняване, шаблонизиране на начинитѣ на действие, представляватъ вкупомъ непреодолимо препятствие за стопанството, производство и производителностъ, науката - не на край сѣмо така и за политическитѣ надстройки. Точно тамъ трѣбва да се заченатъ усилията за реформи - съ голѣмата целъ предъ очи - стабилизиране и засилване на социализма; въ края на краищата - касае се наистина за просъществуването на системата.

Ако съветскитѣ водачи не успѣятъ да се справятъ съ стоящитѣ предъ тѣхъ задачи, тѣ ще изгубятъ водаческитѣ си позиции отъ свѣтовенъ мащабъ, които тѣ извоюваха следъ 1945 година.

Азъ смѣтамъ, че въ Съветския Съюзъ ще се промѣнятъ редица нѣща, днесъ считани за невъзможни. Съ си-

гурностъ ще има по-вече социалистическа демокрация - не демокрация, а "социалистическа демокрация". Но сътава сѣ точно очертани и границитѣ.

Споредъ менѣ, освобождаването на дисидента Захаровъ е единъ много добре обмисленъ ходъ на шахъ-матовата дѣска. Запрѣнитѣ да бѣдатъ освободени е похвално; но за Съветския Съюзъ тази акция е пресмѣтнатъ пропаганденъ ударъ. Та, кой на Западъ ще вѣрва въ думитѣ на Горбачевъ, ако отъ една страна говори за демократизиране, а отъ друга държи политически противници въ затвори или лагери. Предъ факта на единъ интерниранъ Захаровъ той не би билъ въ състояние да държи речи предъ единъ "Форумъ на Мира", предъ планираната "Конференция на Човѣшкитѣ Права" въ Москва! Както стоятъ нѣщата днесъ, Захаровъ е най-значителната помощъ за правдивостта на реформатора вѣнъ отъ Съветския Съюзъ. Азъ не критикувамъ ни най-малко Захаровъ, нито хвърлямъ нѣкакво обвинение срещу него. Споредъ менѣ, обаче, ръководството на Съветския Съюзъ го само използва; и Запада не е въ състояние да прозре този фактъ; той вижда въ даденото му разрешение да се върне въ дома си, следствие на новия курсъ на реформи.

Азъ вѣрвамъ, че редица нѣща въ Съветския Съюзъ ще се измѣнятъ; може-би дѣла свързани съ плануването, съ стопанството и технологията, въ отвора къмъ наукитѣ и въ посока на по-силно международно сътрудничество.

Човѣкъ трѣбва обаче да прозре, че всичко това става не затова, защото Горбачевъ е апостолъ на мира, за каквѣто го считатъ и уважаватъ вече като половинъ светецъ на Западъ, а защото е схваналъ, че Съветскиятъ Съюзъ не е по-вече въ състояние да носи стопански товари на настоящия воененъ потенциалъ! Горбачевъ започна да действува, защото вижда материалнитѣ дадености; затова предлага днесъ това, което до преди петъ или три години не можеше и да се споменава.

Азъ мога да си представя, че въ следващитѣ нѣколко години ще се усили значително размѣната на културни и научни дейци; ползата отъ това ще бѣде само за Горбачевъ. Безъ международни връзки той не ще е въ състояние да проведе своята програма въ областитѣ на техниката, технологията и наукитѣ.

Това не промѣня обаче съ нишо това, че Съветскиятъ Съюзъ остава една социалистическа страна, и съ това - въпрѣки отворъ, приближаване и реформи - диаметрално противоположна на западнитѣ демокрации. Въ социализма не ще се промѣни нишо, по всѣка вѣроятностъ, той ще заякне още по-вече. Но - тогава идва, споредъ менѣ, решителната фаза - неуспѣхътъ на Горбачевъ - времето, въ което ще се изиска отъ Горбачевъ по-вече, отколкото той, като следствие на системата, която застъпва и затвърдява е въ състояние да даде.

Развитието на условията въ Китай презъ последно време е, отъ моя гледна точка, типично. Въ Съветския Съюзъ ще се случи сѣщото. Тамъ ще реформирватъ съ целъ да стабилизируютъ социализма, да спратъ разточителството, да повдигнатъ коефициента на полезната дейностъ - тѣ ще проведатъ редица новости - но ще дойде момента, въ който ще се докоснатъ границитѣ на възможното въ социалистическата система. Тази граница ще бѣде достигната - до тогава може да мине много време, защото въ СССР има много за оправяне - въ момента, когато развитието на реформитѣ започне да застрашава системата, т.е. социализма. Китайскитѣ студенти не искаха социалистическа демокрация въ Китай, а демокрация по западни представи. Съ това тѣ поставиха искания, които прехвърлятъ рамкитѣ на разрешеното при съществуващата система. Предъ сѣщата проблематика ще бѣде поставенъ единъ денъ Горбачевъ. Тукъ - на тази точка ще се спре реформата. Причината е ясна - политическата властъ не трѣбва да попадне въ други ръце.

Горбачевъ иска да представи на Запада единъ новъ социализъмъ съ чо-

вѣшки обликъ. Такъвъ социализъмъ, споредъ менъ не сѣществува. Това е така, защото, въпрѣки реформитѣ на Горбачевъ, с и с т е м а т а с и остава една п а р т и й н а д и - к т а т у р а. Не сѣществува и нищо, което да наподобява "демократи-

ченъ социализъмъ". Либераленъ социализъмъ не сѣществува. Има само единъ социализъмъ, такъвъ, какъвто реално сѣществува - д и к т а - т у р а б е з ъ л и ч н и с в о - б о д и.

* * *

НА НАШИ ПОЗИЦИИ

Предаваме въ факсимиле, безъ коментаръ, стр. 548 на историческия трудъ на Чарлсъ Доунъръ Хейзънъ, професоръ въ университета Колумбия, САЩ, издание 1919 год. Текста се занимава съ Берлинския Конгресъ и сѣдбата на Македония, като негово послѣдствие.

Ако съдържанието бѣше отъ наше перо, известни ни сѣ епитетитѣ, съ които нѣкои срѣди щѣха да ни обсипятъ.

Въ следващия брой ще отпечатаме текста въ преводъ за тѣзи читатели, които не владѣятъ английски езикъ.

MODERN EUROPEAN HISTORY

BY
CHARLES DOWNER HAZEN
PROFESSOR OF HISTORY IN COLUMBIA UNIVERSITY

WITH MAPS AND ILLUSTRATIONS

REVISED EDITION

NEW YORK
HENRY HOLT AND COMPANY

THE CONGRESS OF BERLIN

549

548

DISRUPTION OF THE OTTOMAN EMPIRE

Austria joined the protest, wishing a part of the spoils of Turkey for herself. Russia naturally objected to allowing those who had not fought to determine the outcome of her victory. But as the powers were insistent, particularly England, then under the Beaconsfield administration, and as she was in no position for further hostilities, she yielded. The

The Congress of Berlin

Congress of Berlin was held under the presidency of Bismarck, Beaconsfield himself representing England. It drew up the Treaty of Berlin, which was signed July 13, 1878.

By this treaty Montenegro, Servia, and Roumania were rendered completely independent of Turkey. But Bulgaria was divided into three parts, one of which, called Macedonia, was handed back to Turkey, and another, called Eastern Roumelia, was to be still subject to the Sultan but to have a Christian governor appointed by him. The third part, Bulgaria, was still to be nominally a part of Turkey but was to elect its own prince and was to be self-governing. The powers in making these arrangements were thinking neither of Turkey, nor of the happiness of the people who had long been oppressed by Turkey. The Congress of Berlin, like the Congress of Vienna of 1815, was indifferent or hostile to the legitimate national aspirations of oppressed peoples, and therefore its work has had the same fate, it has been undone in one particular and another and the process is continuing at the present moment, not yet quite completed. As far as humanitarian considerations were concerned the disposition of Macedonia was a colossal blunder.

Macedonia

Its people would have been far happier had they formed a part of Bulgaria. Owing to the rival ambitions of the great powers Macedonia's Christians were destined long to suffer an odious oppression from which more fortunate Balkan Christians were free.

The same powers found the occasion convenient for taking various Turkish possessions for themselves. Austria was invited to "occupy" and administer Bosnia and Herzegovina. England was to "occupy" Cyprus. All these territories were nominally still a part of the Turkish Empire. Their position was anomalous, unclear, and destined to create trouble in the future.

On the other hand, the benefits assured by the Treaty of Berlin were considerable and they were due solely to Russia's intervention, though Russia herself drew little direct profit from her war. Three Balkan states, long in process of formation, Montenegro, Servia, and Roumania, were declared entirely independent.

Advantages of the Treaty of Berlin

* * * * *

ПРЕЗЪ ПОСЛЕДНИТЪ МЕСЕЦИ

Изъ нашата земя

Владимиръ Костовъ

ГОЛАТА КРИЗА НА РЕЖИМА

Да се оцени, че кризата на режима въ България е по-дълбока отъ когато и да било, и че нищо не е въ състояние да я прикрие, не означава да се проявява наивно очакване, че утре този режимъ ще падне отъ само себе си. Подпоритѣ му, както се знае, не сѣ въ страната, а извънъ нея. но и не бива да се подценяватъ белезитѣ на тази криза подъ предлога, че режимътъ, очевидно е, ще продължава да сѣществуватъ още известно време.

Последнитѣ нѣколко месеца въ българската действителностъ се видѣха, или бѣха признати публично факти и явления, които очертаватъ най-сѣщественитѣ черти на кризата на режима, и по тази причина заслужаватъ особено внимание и отъ българитѣ извънъ страната.

НА ПЪРВО МѢСТО между тѣхъ, споредъ менъ, е признанието за провалата на политиката на режима въ зеленчуковото производство. Въ началото на юли министъръ-председателятъ и първиятъ секретарь на софийския градски комитетъ на партията свикаха специално съвещание на всички отговорни фактори въ тази областъ, за да се оплачатъ, че снабдяването на столицата съ най-обикновени зеленчуци и тази година не е осигурено и нѣма да бѣде осигурено. Както се каза на съвещанието, единствената алтернатива на отговора "нѣма" е: "нѣма да има". Става ли дума за нѣкакво изключително положение, за нѣкакво бедствие сполетѣло стопанството и специално зеленчукопроизводството именно тази година?

Не. Става дума за резултати отъ системно провеждана политика за рушене на българското зеленчуково производство. Площитѣ се намаляватъ, сортоветѣ се похабавятъ, семенния материалъ не се поддържа, хората бѣгатъ отъ това производство. Въ резултатъ, българското стопанство е загубило по-вечето отъ пазаритѣ на зеленчуци, които е има-

ло въ чужбина, а за консумацията на зеленчуци въ страната се налага да внася отвънъ. Основната причина е стремежа на държавата да ЕКСПЛОАТИРА МАКСИМАЛНО ЗЕЛЕНЧУКОПРОИЗВОДСТВОТО ПО ПЪТЯ НА ДИКТУВАНИТѢ ОТЪ НЕЯ ИЗКУПНИ ЦЕНИ И ТРУДОВИ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ.

Въ редица страни, кждето природнитѣ условия не сѣ благоприятни въ миналото не е имало производство на зеленчуци. Въ наше време, благодарение на земедѣлската наука, въ тѣхъ бѣ развито зеленчукопроизводство. Но да се разруши сѣществувашото отглеждане на зеленчукъ до степенъ да не може да осигури консумацията на населението и дори и на столичния градъ въ страната съ климата и съ традициитѣ въ тази култура на България, това не е по силитѣ на никоя наука. То е въ възможноститѣ само на комунистическия режимъ.

НА ВТОРО МѢСТО бихъ поставилъ признанието за провала на политиката на режима въ здравеопазването. За населението, и особено за лѣкаритѣ и цѣлия медицински персоналъ този фактъ отдавна не подлежи на съмнение. Фасадата на безплатната медицинска помощъ прикрива една тжжна и мрачна действителностъ: обезличаване на човѣка, мизерни възнаграждения на лѣкари и персоналъ, медицинско обслужване презъ купъ за грошъ, разцвѣтъ на корупцията. Българскитѣ лѣкари отдавна предричаха, че ще се стигне до това положение, когато режимътъ, заетъ само ДА ЕКСПЛОАТИРА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО, рушеше едно следъ друго, всичко въ тази областъ, което бѣ останало отъ миналото.

Новото сега е, че режимътъ най-сетне оставя да се каже въ печата значителна частъ отъ истината за положението. Публикувани бѣха журналистически анкети, които разкриха много отъ това, което стои задъ привлекателната витрина на безплатна медицинска помощъ. При-

знава се мизерното материално положение на лѣкари и медицински персонал и придружаващата корупция. Дава се въ печата мѣсто на искането на гражданитѣ да си плащатъ, но да получаватъ медицинска помощъ, която заслужаватъ и която желаятъ.

Изнасянето на частъ отъ истината въ печата не е още никаква гаранция, че режимътъ е въ състояние да внесе нѣкаква реална промѣна въ тази областъ. Но то е показателъ за невъзможността, въ която е този режимъ да продължава да поддържа нѣкои свои рекламни клишета дори и когато тѣ сѣ му много нуждни, както е съ това за безплатното здравеопазване.

НА ТРЕТА МѣСТО - то не означава на трето мѣсто и по важностъ - сѣ проби-витѣ въ системата на режима да поддържа скрити общественитѣ напрежения и конфликти и най-вече нарушенията на човѣшкитѣ права. Въ плевенско по-вече отъ две хиляди души сѣ сложили подписитѣ си подъ изложение до върховния сѣдъ насочено срещу опититѣ на мѣстни партийни величия да спасятъ отъ справедливо наказание единъ убиець. Шестима български радетели за човѣшки права отпра-виха открито писмо-апелъ до виенската кон-ференция, въ което настояватъ за посто-яненъ контролъ върху практиката на ре-жими като българския, докато се осигури пълното изпълнение и приложение на спо-разумѣнията отъ Хелзинки. Опититѣ на режима да накаратъ шестимата да се откажатъ отъ своето писмо-апелъ останаха безъ успѣхъ. Единъ български работникъ, интерниранъ отъ режима въ Бобовъ Долъ, успѣ да се свърже съ френски журналисти и да изнесе чрезъ тѣхъ на страницитѣ

на френския печатъ и по френската теле-визия истината за своята сѣдба: преслед-ванъ четвъртъкъ отъ българския режимъ, само защото е посмѣлъ да чете забранени книги и сетне не се съгласилъ да се пре-клони предъ репресиитѣ и да се откаже отъ човѣшкитѣ си права. Въпрѣки натис-кътъ на режима, този български работникъ отказа да оттегли думитѣ си казани въ интервюто съ френскитѣ журналисти.

Неизвестенъ за сега брой български граждани отъ турски етнически произ-ходъ, които отказватъ да приематъ нало-женитѣ имъ отъ режима български имена, сѣ поставени въ положение на административни парици. На тѣхъ имъ сѣ отнети до-кументитѣ за самоличностъ - т.е. вѣт-решнитѣ паспорти, безъ които тѣ не мо-гатъ дори да влѣзатъ въ едно учрежде-ние, камо ли да иматъ нѣкаква редовна работа, или да уреждатъ други въпроси на нормално сѣществуване. По нѣкои све-дения, сензационното отвличане на две деца и последвалото ликвидиране отъ си-литѣ за сигурността на режима трима души, въ началото на юли, въ добричко (днесъ Толбухинъ), е последица именно отъ положението, създадено въ срѣдитѣ на етническитѣ турци. Може да се пред-полага, че този актъ - въ една или дру-га форма - ще бѣде последванъ отъ други стѣлкновения и конфликти. Въ всѣки слу-чай, сегашното положение вече сочи нѣщо, което не е изненада - че режимътъ не е въ състояние да разреши съ насилие про-блема за турското етническо малцинство.

Мюнхенъ, юли 1987

* * * *

ВЪ СКОПИЕ

ОЩЕ ЕДИНЪ УСПѣХЪ ...

Отъ Скопие се съобщава, че алуминиеви-ятъ комбинатъ преустановява дейността си.

Причината: липса на текущи финансови срѣдства. Предприятието е "стопанисало" 25 милиона Долари дългове безъ покритие.

Коментаръ не е нужденъ. Виновницитѣ ще бждатъ пенсиониранни. Безработницитѣ ще трѣб-ва да свързватъ двата края съ помощи отъ фонда. Богъ да имъ е сѣщо на помощъ.

ВЪ ЮГОСЛАВИЯ

И ТАМЪ - РЕАЛЕНЪ СОЦИАЛИЗЪМЪ

Седемдесетъ и петъ-годишниятъ най-бли-зкъ аркадашъ на незабравимия Йосипъ Брозъ Тито, Милованъ Джиласъ, пакъ протрѣби "свои" открития. Въ едно рекламно представление съ журналисти въ Римъ, Италия, "дисидента" на-рече днешното състояние на Югославия "най-голъмата криза въ историята на нова Югосла-вия". Причината за това състояние се криела въ това, че комунистическата партия на

Югославия притежавала монополно положение във стопанството.

На кого да се чудишъ ... на говорителя, или на слушателитъ?

* * *

Между това, действителността, въ петото десетилѣтие следъ победата и "освобождението", продължава:

СЪОБЩЕНИЯ ОТЪ БЪЛГРАДЪ

* Югославия не е въ състояние да внесе погасителни вноски съ падежъ срѣдата на юли. Цѣлиятъ дългъ - 19 милиарда Долари; падежната вноска - 240 милиона Долари. За да облекчи положението, Югославската Народна Банка се е обърнала къмъ 560-тѣ частни банки, кредиторки на Западъ, съ предложение за отлагане на иска. Успоредно съ това, Народната Банка се е обърнала и къмъ Банката за Международни Плащания въ Базелъ, Швейцария, съ молба за краткосроченъ кредитъ отъ 300 милиона Долари за покриване на насъщнитѣ финансови нужди на държавата. Финансови специалисти на Запада работятъ усърдно за разрешаване на задачата върху квадратурата на кръга. Тѣ сигурно ще сполучатъ.

* Югославянскитѣ Държавни Желѣзници държатъ международенъ рекордъ за неточностъ. Пресмѣтнато е, че само въ Сърбия, най-големата република на югосл. федерация, презъ последната година закъснението на влаковетѣ възлиза на 11,000 дни - пресметнато, то-

ва е общо закъснение отъ 30 години ...

* Партийната "върхушка" и централното държавно ръководство въ Бѣлградъ сж се занимавали напоследъкъ съ проблема на "националистическитѣ тенденции" въ страната. Причината този пътъ е положението въ републиката Словения. Интересенъ е факта, че не старото поколение създава грижи, а развитието въ официалната младежка организация, която се счита за ядрата на движението за откъсването на Словения отъ федерацията и обявяването и за Независима Република

Последна причина за неспокойствие у управляващитѣ е списанието "Нова Ревия", което е изявило искане за преминаване въ новъ политически редъ, по подобие на Швеция. Дословно е препоръчало да се премине отъ "болшевишки социализъмъ къмъ Социал-демокрация". Още по-сериозно е, че въ единъ отъ броеветѣ се изисква отъ правителството въ Бѣлградъ да хвърли най-накрай свѣтлина върху сѣдбата на 12,000 словенски опълченци, които на края на последната война сж били избити отъ партизанитѣ на Тито. Досегашното официално твърдение, че въ случая се касаело до "фашисти", или тѣхни послушници, не се приема за вѣрно. Истината е, че се касае за доброволци, готови да защитаватъ земята си - за свобода и независимостъ. Тѣ сж били безкомпромисни неприятели на нѣмцитѣ и на Третия Райхъ.

Сведения за реакциитѣ на бѣлградскитѣ управници не сж известни.

* * * * *

По свѣта

Е В Р О П Е Й С К И С Ъ В Е Т Ъ за С В О Б О Д А Годишно Събрание въ Мюнхенъ

На 27 и 28 юни се състоя въ Мюнхенъ редовното годишно събрание на ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪВЕТЪ ЗА СВОБОДА. Това тѣло, основано презъ 1967 година, се състои отъ известни западно-европейски личности и организации, водѣщи борба за СВОБОДА, ЧОВЪШКИ ПРАВА И САМООПРЕДѢЛЯНЕТО НА ВСИЧКИ НАРОДИ. Главната му целъ е борба срещу комунизма и всѣкакъвъ видъ на тоталитарна диктатура. На събранието въ Мюнхенъ взеха участие около сто лица, представители отъ държави и страни, както на западна Европа, така и на множеството отъ народитѣ подъ властта на Съветския Съюзъ.

Главната тема на конференцията бѣ военната сигурностъ на Запада. Настоящитѣ преговори за разоржаване се анализираха отъ точка зрение на глобалната стратегия на Съветския Съюзъ и значението на подвластнитѣ на СССР народи въ този комплексъ.

Между говорителитѣ се отличиха съ своята компетентностъ Д-ръ Ото фонъ Хабсбургъ, народенъ представителъ въ Европейския Парламентъ, Щрасбургъ - обща политика, генералъ Р. Клозе, белгийски сенаторъ и членъ на Съвета на Европа, Брюкселъ - военни въпроси; Джонъ Уилкинсънъ, членъ на дол-

ната камара на британския парламентъ, г-жа Ж. Обри, нар. представителка въ швейцарския парламентъ, генералниятъ консулъ на Испания въ Бернъ, Г. Киркпатрикъ, Съръ Ф. Бенетъ, британски нар. представителъ и членъ на Съвета на Европа, както и други участващи, между които и ръководителя на академията "La Cultura nel Mondo", Проф. Л. Манйино съ сказка на тема "Предателството на СССР спрѣмо народитѣ", реферираха върху главната тема отъ погледа на страната, която представляваха.

Изказаха се представители на подвластнитѣ на Съветския Съюзъ народи въ изгнание, между които за Афганистанъ - г-нъ Н. Рошанъ, г-нъ полковникъ И. Банковски за България, г-жа Д-ръ М. Аусала (Летония), Д-ръ Р. Будистеану (Ромъния), отецъ Б. Фекете (Унгария) и др.

Съвещанието се закри следъ приемане на Резолюция и преизбиране на настоятелството.

Значението на "Съвета за Европейска Свобода" личи не само отъ споменатитѣ погоре присѣтствуващи личности, но се подчертава главно отъ членъ 2 на устава му, който гласи:

"Европейскиятъ Съветъ за Свобода се застъпва ЗА САМООПРЕДѢЛЕНИЕ НА ВСИЧКИ НАРОДИ, ЗА ЧОВЪШКИ ПРАВА И СВОБОДИ, ЗА ЧОВЪШКО ДОСТОЙНСТВО, ЗА СВОБОДА НА ВЪРОИЗПОВѢДАНИЕТО, ЗА СОЦИАЛНА СПРАВЕДЛИВОСТЪ, ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА НАЦИОНАЛНАТА НЕЗАВИСИМОСТЪ И СУВЕРЕНИТЕТЪ НА ВСИЧКИ НАРОДИ ВЪ ЕТНИЧЕСКИТЪ ИМЪ ГРАНИЦИ, ПОДТИСНАТИ ВЪ РУСКО-СЪВЕТСКАТА ИМПЕРИЯ; ЗА РАЗЛАГАНЕТО НА ВСИЧКИ ИЗКУСТВЕНО СЪЗДАДЕНИ ДЪРЖАВНИ КОНСТРУКЦИИ, НАЛОЖЕНИ НА СИЛА ЧРЕЗЪ ВОЕННИ ИНТЕРВЕНЦИИ, ЗА ЕЛИМИНИРАНЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКАТА СИСТЕМА, ЗА ОБЕДИНЕНИЕТО НА ВСИЧКИ РАЗДѢЛЕНИ СТРАНИ, РЪКОВОДЕНИ ОТЪ СВОБОДНО ИЗБРАНИ ПРАВИТЕЛСТВА."

Между другото, текста продължава:

"...ЕСС е противъ всѣкакъвъ ГЕНОЦИДЪ,

* * *

ВЪ ИЗТОЧЕНЪ БЕРЛИНЪ

РАЗВИХРЕНЪ ГНѢВЪ срещу затворническия режимъ

Презъ нощта на 8. юни т.г., само на нѣколко стотинъ разкрача на изтокъ отъ "антифашистката стена" въ Берлинъ, всрѣдъ натрупване на нѣколко хиляди младежи се раз-

преследване на лица заради вѣрата която изповѣдватъ, народностни традиции и култури, които поддържатъ, както това днесъ се извършва съ задължителното русифициране на не-рускитѣ народи въ сферата на съветската власть.

...

Членове на ЕСС сѣ тѣзи народни и международни антикомунистически организации на свободнитѣ и подвластнитѣ на СССР народи, които положиха основитѣ на ЕСС и на такива, които желаятъ да бждатъ приети възъ основа на спомѣнатитѣ горе начала."

Въ почетното председателство на Съвета влизатъ следнитѣ личности:

Председателъ: Ото фонъ Хабсбургъ, членъ на Европейския парламентъ

членове:
Съръ Нейлъ Камеронъ, Маршалъ на Британскитѣ Възд. Войски

† Г-нъ Ярославъ Стецко - бившъ мин.-председателъ на Украйна

Г-нъ Мануелъ Фрага Ирибарне, членъ на парламента, Испания - бившъ председателъ на "Алианца Популаръ"

Д-ръ Цихадъ Фети Теветоглу, сенаторъ - Турция

Ръководство на Съвета:

Председателъ: Джонъ Уилкинсънъ, Великобритания

Секретариятъ: Г-жа Слава Стецко, Украйна

Пожелаваме на ЕСС успѣхъ въ работата за постигане на тежката му задача - ДА ЗАЩИТАВА КАУЗАТА НА ПОРОБЕНИТЪ ОТЪ СССР НАРОДИ ПРЕДЪ ОТГОВОРНИТЪ ФАКТОРИ И ОБЩЕСТВЕНТО МНЕНИЕ ВЪ СВОБОДНА ЕВРОПА. ДА БУДИ ЕВРОПЕЙСКАТА СЪВЕЩЪ, ПОДРИНАТА ОТЪ УМЪЛОТО ЛАВИРАНЕ НА СЪВЕТСКАТА ПРОПАГАНДА НА ГОРБАЧЕВЪ. ДА РАЗПРОСТРАНЯВА ИСТИНАТА, като противодействие срещу КОМУНИСТИЧЕСКАТА ДЕЗИНФОРМАЦИЯ, взела застрашителни размѣри въ свободната частъ на европейския континентъ. Национална България въ изгнание ще даде своя дѣлъ въ общата борба.

несе, скандиранъ, въ хоръ, вика "ДОЛУ СТЕНАТА!" За ужасъ и недоумѣние на Източно-Берлинскитѣ политруки.

Причината е на гледъ невинна, но симптоматична. Отъ другата страна на стената, въ Западенъ Берлинъ, не далечъ отъ нея, на площада предъ стария Райхстагъ се разстила

естрадно представление на "Попъ-група" отъ Британия, съ масово посещение. Звучитъ на този забраненъ на Изтокъ забавенъ жанръ, не спиратъ предъ стената. Заинтересуваната младежъ отъ Изтока се стича за да долови частично това, което довежда връстниците имъ отъ другата страна въ екстазъ. Младитъ хора биватъ спрѣни отъ единъ кордонъ на разстояние отъ стената. Тогава избухва въ насъбранитъ това чувство, което обвзема затворника - чувството, че той е запрѣнъ, че му е отнето най-елементарното право, дадено му отъ природата - **ДА БЪДЕ СВОБОДЕНЪ!** Въ случая на тѣзи нѣколко хиляди младежи - затворници безъ всѣкаква причина.

Развръзката е типична за "реалния социализъм", позната всѣкому вече до насищане.

Симптоматично за "реалния социализъм" въ този случай е, че този път "пусна пара" генерация родена, възпитана и създадена отъ самия него. Това е присъдата му.

Симптоматично за западнитъ "свободолюбци": въ момента на редактирането на тѣзи редове - августъ, "Ге-Фе-Ре-то" трѣпне въ подготовки и очакване на "посещението" на "председателя" на "Държавния Съветъ на "Де-Де-Ре-то" - Ерихъ Хонекеръ, главниятъ екзекуторъ въ затвора на гореспоменатитъ младежи.

Симптоматично ...

* * *

ВЪ СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ

НАЦИОНАЛНА БОРБА НА ТАТАРИТЪ

Презъ втората свѣтвна война, кримскитъ татари предпочетоха германска окупация предъ руско-съветския тероръ. Въпрѣки че кримскиятъ полуостровъ бѣ предназначенъ отъ водачитъ на Третия Райхъ да бѣде колониална територия на германската държава, мѣстното татарско население не оказа съпротива на завоевателитъ, а имъ оказа даже и подкрепа. На полуострова не се разви никаква партизанска дейность.

Следъ "освобождаването" на територията, Сталинъ се разплати по своему: Отне така наречената "автономия" на татаритъ и ги разсели изъ цѣлата съветска империя, главно въ Сибиръ.

Сталинъ отдавна премина въ вѣчността - дѣлата му проклети и заклемени, но ... татаритъ си останаха тамъ, гдето сѣ си били. Следъ прокламирането напоследъкъ на новата "демократия", потомцитъ на провинени-

тъ смѣтатъ, че е дошло време да потърсятъ "правата" си. Приети отъ Громико, днесъ административенъ председателъ на съветската империя, тѣ не регистрирали никакви успѣхи, както се съобщава официално.

Дали татаритъ сѣ забравили, че Громико бѣ по времето на катастрофитъ първиятъ замѣстникъ, и въ последствие, наследникъ на Сталиновия външенъ министъръ Молотовъ?

Споредъ сѣшитъ официални сведения, татаритъ сега сѣ решили да се обърнатъ направо до реформатора Горбачевъ съ искането си за автономна територия; въ него имали довѣрие ...

Дали лукавата лисица ще намѣри за умѣстно да пусне нова бълха въ козината си ...?

Все пакъ, до днесъ, никой отъ дрѣзкитъ не е билъ опятенъ къмъ източнитъ краища на "Съюза".

Па, да не би вече да му е дошло времето?

* * *

ВЪ ФИНЛАНДИЯ

УСПѢХИ НА ДѢСНИЦАТА

Наблюдатели въ Финландия считатъ резултатитъ отъ последнитъ избори тамъ като "забой на дѣсно". Управляващитъ отъ десетилѣтия социалъ-демократи въ страната изгубиха 2.5% отъ гласоподавателитъ и притежаватъ въ бъдеще 56 гласа въ парламента въ Хелзинки. Консервативнитъ сѣ увеличили депутатитъ си съ деветъ и сѣ почти настигнали социалъ-демократитъ - притежаватъ сега 53 гласа въ парламента.

Комунистическата партия, днесъ разцепена на две крила - притежава общо 20 народни представители, отъ които 16 се числятъ къмъ съветофилското крило.

* * *

И ВЪ ПОРТУГАЛИЯ

НА ДѢСНО !!

Португалскиятъ министъръ-председателъ Анибалъ Кавако Силва спечели последнитъ португалски парламентарни избори съ пълно мнозинство. За своята дѣсно-либерална партия, той успѣ да спечели 50.2% отъ подаденитъ гласове и да си осигури 145 отъ 250-тѣ народни представители въ парламента. Второ по сила партия става социалистическата съ 22.2%. Партията на бившия държавенъ председателъ Антониа Рамалхо Еанесъ, "Демократическата Партия за Обнова" претърпѣ

най-значителни загуби - спадна отъ 17.95 на 4.9%. Комунистите сжщо изгубиха гласове. Спаднаха отъ 15 на 12.2%

Кавако Силва, съ партията си, наречена Социал-демократическа, успѣ за първи път следъ безкръвната "революция на червенитѣ карамфили" отъ преди 13 години да създаде устойчивостъ въ страната. Предизборната му програма: връщане на предприятията, отнети презъ революцията, на старитѣ имъ собственици; либерализиране на трудовитѣ закони, които улесняватъ избора на работници за предприятията; данъчна реформа. Тази програма бѣ предходена отъ негови успѣхи като пръвъ министъръ преди изборитѣ - въведе въ стопанството прагматично политиката на търсенето и предлагането. Съ това се усилиха инвестицитѣ на частнитѣ предприемачи, което увеличи стопанския растежъ на Португалия за 1986 год. съ 4%; инфлацията намалѣ отъ почти 20, на 12%. За първи път се регистрира увеличение на реалния доходъ на населението. Набавянето на необходими потрѣби - днесъ явно достъпно за масата, дава допълнителенъ тласъкъ на стопанското развитие. Влизането на Португалия въ Европ. Общностъ подклажда психологически добрия климатъ. Предстои промѣна на конституцията, съ която се отмѣня този членъ отъ нея, който предвижда социализирането на страната като държавна целъ.

Съ тѣзи постижения и провъзгласенитѣ мѣроприятия, партията на Кавако Силва увеличи броя на подаденитѣ за партията му гласове съ близо двадесетъ на сто въ сравнение съ предходяшитѣ избори и 57 допълнителни мандати.

* * *

СТОПАНИ СОЦИАЛИСТИ...

СЪОБЩАВАТЪ ОТЪ ПАРИЖЪ

Френскиятъ социалистически ежедневникъ "Le Matin" е обявилъ фалитъ, следъ като, поради стачка, не е излѣзълъ нѣколко дни. Както редакционниятъ, така и останалиятъ персоналъ сж спрѣли работата, като съ това сж искали да наложатъ плащането на дължими месечни заплати и получаване на гаранции за осигуряване излизането на вестника.

Въ продължение на последнитѣ нѣколко месеца социалистическиятъ ежедневникъ е претърпѣлъ загуба отъ седемъ милиона Франка - пресмѣтнато, около единъ милионъ Долари.

* * * * *

СТРЕЛОЧНИЦИ ...

Въ началото на месецъ май т.г. се срещнаха въ Чернобию на езерото Комо въ Италия, членове и гости на така наречения "Клубъ на Билдербергъ". Тази неофициална ложа е основана преди тридесетъ години и заседава за първи път, подъ покровителството на холандския дворъ, въ Билдербергъ. Този кръгъ отъ избрани личности се събира приблизително еднажъ въ четири години, "за да беседва" върху развитието на политиката и стопанството въ свѣта.

На тази годишната среща сж присѣтствували, инкогнито и безъ всѣкакъв шумъ, около сто избранници. Между тѣхъ бившиятъ министъръ на въшнитѣ работи на САЩ, Хенри Кисингеръ, индустриалецътъ на моторни коли Джиани Агнели отъ Торино, холандската кралица Беатриксъ.

* * *

СОЛИДАРНОСТЪ ...

Европейската Общностъ е "продала" пакъ ново рекордно количество краве масло на Съветския Съюзъ - 181,500 тона. Споредъ съобщения на комисията въ Брюкселъ, продажната цена за Съв. Съюзъ е 211 ECU (European Currency Unit - Европейска Валутна Единица) за единъ тонъ, около 242 Долари. Комисията заплаща маслото на производителя съ 3,130 ECU - 3,600 Долари! Това представлява една субсидия отъ 610 милиона Долари.

Доставката е насрочена за септември т.г. Презъ февруари т.г., Евр. Общностъ изнесе близо сто хиляди тона краве масло за СССР на цена 225 ECU за тонъ.

Успѣхи на реформитѣ на Горбачевъ ...

* * *

СЪОБЩАВАТЪ ОТЪ МОСКВА

Въ Ленинградъ е ликвидирано за пръвъ пътъ предприятие съ 2,000 работника.

Предприятието не спазвало срокове, качеството на работата била подъ предписаното ниво. Освенъ това, следъ въвеждане въ книговодството смѣтка "загуби и печалби", се оказало, че предприятието е работило само съ загуби.

Споредъ ТАСС, въ СССР започнало "лекуващо съревнувание". Работнитѣ се вече замисляли ...

... А какво ще стане съ "бригадиритѣ", "ударницитѣ" и "Героитѣ на Труда"?

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ

225 години от написването на Славянобългарска История
1762 - 1987

"Онова, което съставя една нация, е не само настоящето, не е само земята и народът днес, но и миналото, върху чията основа по законит на вѣчната приемственост в живота е изградено настоящето. Заедно с другит ценности на настоящето, историческото минало съставя едно от най-ценнит достояния, които трѣбва да се тачат и да се бранят от посегателства - от страна на свои и чужди."

Проф. Д-ръ Иванъ Д у й ч е в ъ
(Изъ "Страници от миналото"
София, 1983, стр. 14)

Златка Кермекчиева, вѣроятно най-старата българка на Западъ, ни напушна на 91-годишна възраст, поотпаднала тѣломъ, но бодра духомъ, както я знамъ от общуване с нея в продължение на четиридесет години. Струва ми се, най-добре ще почета нейната паметъ, ако в съзвучие с нейнит съкровени помисли и въжделения бихъ обрисувалъ накратко личността и дѣлото на Родоначалника на нашето Възраждане по случай посочената в заглавието знаменателна годишнина.

Отъ 1762 година, когато в една килия на Зографъ Отецъ Паисий Хилендарски бѣ изписалъ с пачето си перо последнит думи на единствената си книга, не е престаналъ да занимава умоветъ, да трогва душитъ, да вълнува сърдцата на своитъ сънародници дори само с заглавието на своето творение: "Славянобългарска история за българския народъ, царе и светии и за всички български деяния и събития събра и нареди Паисий иеромонахъ, който живѣше в Света гора Атонска и бѣше дошълъ от Самоковската епархия в 1745 година, а събра тая история в 1762 година за полза на българския народъ". Изповѣднитъ в първообраза думи "на ползу роду болгарскому" принадлежатъ къмъ крилатитъ изрази в нашия езикъ и се споменаватъ по толкова много поводи от тогава и до день днешенъ.

Де да бѣхме в положението на неговитъ първи преписвачи и читатели! За него щѣхме да знаемъ само онова, което е казалъ за себе си, въпрѣки монашеската си скромностъ. Дошълъ от Самоковската епархия, но премълчава родното си мѣсто - село или градъ. Ималъ братъ Лаврентий, игуменъ на Хилендарския манастиръ,

по-старъ с двадесет години. Кое го е накарало да пише история на своя народъ? Отговорътъ му е необичаенъ и вълнуващъ:

"Разяждаше ме постепенно ревностъ и жалостъ за моя български родъ, че нѣма наедно събрана история за преславнитъ деяния от първитъ времена на нашия родъ, светци и царе. Така и много пѣти сърбитъ и гърцитъ ни укоряваха, че нѣмаме своя история. Азъ видѣхъ по много книги и истории написани много сведения за българитъ. Затова положихъ много трудъ за две години да събирамъ по малко от много истории; в Нѣмска земя повече с това намѣренне ходихъ."

Работилъ в Хилендаръ, но поради голѣми задължения на монашеското братство тамъ имало голѣмъ смутъ и несъгласие мажду братята и затова отишълъ в Зографъ, където намѣрилъ още много сведения и писания за българитъ. "Прибавихъ и завършихъ казанитъ нѣща в тая историйца в полза на нашия български родъ, за слава и похвала на нашия Господъ Исусъ Христосъ."

Това четемъ в послеслова. Още с първото изречение той ни се пред-

ставя като самоосъзната личност: "АЗЪ, Паисия, иеромонахъ и проигуменъ Хилендарски, събрахъ, и написахъ, отъ рускитѣ прости речи преведохъ на българскитѣ и славянски прости речи."

Съ това така изявено АЗЪ ни се възвестява, че презъ втората половина на XVIII вѣкъ живѣе и р а д ъ е - за да се приближимъ до неговата речъ - единъ българинъ - монахъ, за да изтрѣгне отъ забвение своя български родъ, като му вдѣхне самовѣра и упование въ името на едно славно минало. Нѣмаше и да се питаме защо тъкмо единъ Божи служител - единъ Светогорски монахъ отъ българска рода, се е заелъ съ тая благородна задача. Че кой би билъ изобщо въ състояние да извърши това, ако не единъ български духовникъ?

Никакъ не е чудно, че и първитѣ преписвачи сѣ духовници. Попъ Стойко Владиславовъ отъ Котелъ, покъсниятъ Епископъ Софроний Врачански, прави първия преписъ въ 1765 година отъ ръкописъ, донесенъ отъ самия Отецъ Паисий. Двама български с в е щ е н и ц и, единиятъ отъ които е и монахъ, оттамъ иеромонахъ, участвуватъ въ първото размножение на една чудодейна книга. Примѣрътъ на Попъ Стойко ще бѣде последванъ отъ Попъ Алекси Велковичъ Поповичъ, който прави преписъ въ 1771 година въ Самоковъ, на следната година отъ Иеромонахъ Макарий Хилендарски. Самъ Попъ Стойко я преписва още веднѣжъ въ 1781 година. Други духовници ще се вдъхновяватъ отъ книгата на Отецъ Паисия Хилендарски, за да съставятъ своя история на българския родъ. Известни сѣ десетки преписи - до преди нѣколко години тѣ възлизаха на 60, и то въ градове и села по цѣло Българско.

Знае се въздействието на Паисиевата история върху възрожденски духовници, книжовници, писатели, просвѣтители и революционери презъ XIX вѣкъ. По тоя начинъ тя достига до душата на цѣлия български родъ и го води въ борби за духовно и политическо освобождение, за възстановяването на Българската Църква и

на Българското Царство - два завета на Атонския монахъ.

Едва следъ като бѣ открито извънредното значение на тая история, едва като блесна личността на Отца Паисия въ стихотворението на Иванъ Вазовъ, се засилиха интереситѣ за неговия родъ и родно мѣсто, за неговото монашество и подвижничество срѣдъ народа като пратеникъ на Хилендарското иноческо братство, за неговия трудъ въ историята на българската литература. Създаде се сѣщинска Паисиология, съ драматични и трагични моменти.

Както на времето елинитѣ за Омира, така още презъ миналия, но особено презъ двадесети вѣкъ, българи се разгорещиха да го присвоятъ за едно или друго населено мѣсто. Презъ 30-тѣ години въпросътъ за родното мѣсто на Отца Паисия получи и политическа обагреность, пакостна съ непохвалната си насоченостъ противъ части отъ българския народъ - именно противъ македонскитѣ българи. Но Проф. Йорданъ Ивановъ не можеше да не обнародва единъ документъ, въ който се казва, че братътъ на Отца Паисия, игуменъ Лаврентий, отстъпилъ родната си къща въ Банско за метохъ на възглавявания отъ него Хилендарски манастиръ. Съ това родното мѣсто и на Отца Паисия бѣ установено и утвърдено по неопровержимъ начинъ: въ Банско е видѣлъ бѣлъ свѣтъ Иеромонахъ Паисий, проигуменъ Хилендарски, авторътъ на Славянобългарска история!

Надъ три десетилѣтия за дата на смъртъта на Отца Паисия се приемаше посочената и обоснованата за времето си отъ Йорданъ Ивановъ дата - 1798 година. Той се бѣше позовалъ на Хилендарската кондика, въ която въ бележка отъ 1798 година се говори за смъртъта на единъ иеромонахъ Паисий така:

"Да се знае какво се яви у манастиръ диякъ Марко, та се стори аберь отъ Самоковъ, какво се представи Хаджи Паисий иеромонахъ старецъ Хилендарски и се не поврати веки на Света Гора и сѣ го копали въ гроба на отца попъ Никола на хар-

но място. Богъ да го прости, три пѣти рекоа тука."

Датата бѣ възприета, но три съмнения се явяваха въ различни изследвания. Първото бѣ това, че починалиятъ въ Самоковъ иеромонахъ Старець Хилендарски е станалъ хаджия. Ивановъ бѣ посочилъ, че между 1777 и 1780 той отива въ Иерусалимъ и презъ 1780 вече се подписва "хаджи". Второто съмнение: щомъ е "Старець Хилендарски", значи въ нѣкоя година следъ 1762 се е завърналъ отъ Зографъ въ Хилендаръ. Ивановъ бѣ изтъкналъ, че това е станало на 12.XII.1791 година. Въ Хилендарската кондика е отбелѣзано подъ тая дата, че се върналъ у своя манастиръ Хаджи Паисий иеромонахъ и веднага далъ 500 гроша за проигуменство и обещава да остане до края на живота си тамъ. Продължава таксидиотската си дейность до смъртъта си въ Самоковъ на 76-годишна възраст. Бележката за неговата кончина е съ дата 3 юли 1798. Третото съмнение бѣ, че единъ болнавъ човѣкъ едва ли е могълъ да живѣе още 36 години подиръ написването на историята въ 1762 година. Срещу това може да се възрази, че не сѣ рѣдки случаитѣ болнави хора да надживѣятъ съ десетилѣтия здрави свои врѣстници.

Новооткрити бележки въ кондиката на Хилендарския манастиръ потвърждаватъ, че Отець Паисий наистина се е завърналъ отъ Зографъ въ Хилендаръ, но още въ 1766 година. Споредъ бележка отъ 1773, той починалъ сѣщата година въ Амбелино, което се оказва название на старата южна часть на Станимака, днесъ Асеновградъ. Тоя документъ билъ откритъ въ микрофилмиранитѣ ръкописи отъ Хилендарския манастиръ, подредени въ държавния университетъ на щата Охайо, САЩ, при съвмѣстна работа на американския славистъ отъ сръбски произходъ Проф. Матей Матейчъ и българския ученъ Божидаръ Райковъ. И тоя случай разкрива трудноститѣ и заблужденията по пѣтя къмъ научната истина.

Божидаръ Райковъ изрично беле-

жи, че двамата - Матейчъ и той - били щастливи да откриятъ неизвестни данни за живота и смъртъта на Отца Паисия Хилендарски: "Считамъ за свое приятелско задължение да изразя тукъ своята искрена признателность на Проф. Матей Матейчъ за възможността да получа микрофилмъ отъ този интересенъ ръкопись."

Тия материали Райковъ публикува въ "Народна култура" отъ 17 августъ 1973 година! Значи два вѣка трѣбвало да изминатъ, докато се открие истината за датата на блажената кончина на Отца Паисия Хилендарски! Тя вече е възприета като научно доказана истина, освенъ ако въ нѣкой другаде прикѣтанъ документъ не се окаже, че починалиятъ въ Амбелино Проигумень Паисий не е тѣждественъ съ автора на Славянобългарска история, както сега се смѣта, че посочениятъ отъ Йорданъ Ивановъ Хаджи Паисий иеромонахъ старецъ Хилендарски, починалъ въ Самоковъ въ 1798 година, не билъ именно Отець Паисий Хилендарски! Днешнитѣ българи ще живѣятъ съ установената до днесъ дата на смъртъта на Отець Паисий Хилендарски, а вѣроятно и тѣхнитѣ внуци и правнуци.

Че Отець Паисий стои начело на Българското Национално Възраждане, вече никой не се осмѣлява да спори сериозно. Че съ него се започва и новата българска литература, пререканията по този въпросъ се бѣха поталожили, защото най-мѣродавни историци на българската литература се бѣха изказали въ тоя смисълъ.

Наистина видни учени като Проф. Беню Цоневъ застъпиха становището, че по езикъ новата литература наче-вала съ дамаскинаритѣ и затова началото ѝ трѣбвало да се отмѣсти съ едно столѣтие по-назадъ. Срещу това обаче се възрази убедително, че Отець Паисий като писателъ е новъ не толкова съ езика си, колкото и главно съ новия духъ на своята книга: преди него такава книга никой не бѣ писалъ. Въ нея се изявява единъ осъзнатъ българинъ, който съвсемъ ясно вижда нѣщата въ срѣдата на XVIII вѣкъ, съзира опасноститѣ

за българския родъ и се стреми да предотврати трагични развития, които биха довели до обезбългаряване на българскитѣ земи чрезъ възприемане на чуждъ езикъ - грѣцкия, и чрезъ поддаване на чуждата култура, която е оформена на този езикъ и която въздействува чрезъ този езикъ. Трѣбва да му се признае благородството, че не отъ омраза къмъ грѣцкия езикъ и култура, а отъ всеотдай-на любовъ къмъ българския родъ той сочи опасноститѣ отъ народностното претопяване и съответнитѣ задължения на всѣки свой сънародникъ да противостои на такова едно гибелно развитие, като си даде трудъ да схване богатството на родния си езикъ, свидетелствува за славното българско минало, възможноститѣ да потече отново вода тамъ, дето винаги е текла. Никой преди него не е говорилъ така къмъ своитѣ събрата по родъ, езикъ и история.

Предисловието къмъ неговата Славянобългарска история трѣбва да се чете и препрочита тъкмо въ времена като днешнитѣ, когато на българина се налага другъ чуждъ езикъ и чужда култура, не по-малко опасни отъ грѣцката култура и езикъ отъ срѣдата на XVIII вѣкъ. И днесъ опората на българина е неговата история. Това разбра и една комунистка и очевидно се нагърби съ една непосилна задача, трънъ въ очитѣ на сурови, могъщи фактори. Та, за разчленения териториално, поставения принудително подъ двойно и тройно чуждо опекунство български народъ днесъ, не звучатъ ли най-съвременно тия по-вици на Паисия отъ неговото Предисловие:

"Но нѣкои не обичатъ да знаятъ за своя български родъ, а се обръщатъ къмъ чужда култура и чуждъ езикъ и не се грижатъ за своя български езикъ, но се учатъ да четатъ и говорятъ по грѣцки и се срамуватъ да се нарекатъ българи. О неразумни и юроде! Защо се срамувашъ да се наречешъ българинъ и не четешъ и не говоришъ на своя езикъ? Или българитѣ не сѣ имали царство и държава?"

Прозорливиятъ Светогорски български монахъ, макаръ и да е разполагалъ съ оскѣденъ материалъ, е установилъ нѣкои исторически истини, които въ негово време може да сѣ звучали като пресилена самопрослава, но които днесъ сѣ непоклатни научни установки, а именно: п ъ р в о българитѣ сѣ се нарекли ц а р е, п ъ р в о тѣ сѣ имали п а т р и а р х ъ, п ъ р в о тѣ сѣ се к р ъ с т и л и, най-много земя тѣ завладѣли; п ъ р в и т ѣ славянски с в е т ц и просияли отъ български родъ и езикъ. Какво по-естествено отъ това, да се провикне съ будителенъ гласъ:

"Но поради що ти, глупави човѣче, се срамувашъ отъ своя родъ и се влачишъ по чуждъ езикъ? Не, рече, грѣцитѣ сѣ по-мѣдри и по-културни, а българитѣ сѣ прости и глупави и нѣматъ изтънчени думи. Затова, казва, по-добре да се присъединимъ къмъ грѣцитѣ. Но вижъ неразумни, отъ грѣцитѣ има много по-мѣдри и по-славни. Остава ли нѣкой грѣкъ своя езикъ и учение и родъ, както ти, безумни, оставяшъ и нѣмашъ никаква придобивка отъ грѣцката мѣдростъ и изтънченостъ? Ти, българино, не се мами, знай своя родъ и езикъ и се учи на свой езикъ!"

Въ духа на Паисия бихме мислили и говорили, ако замѣнимъ едно същественно отъ неговото време съ тѣхнитѣ съответствия въ наше време, за да се схване живата актуалностъ на Паисиевата проповѣдь. Но не сѣ само тия, които е извлѣкълъ отъ историческия материалъ, а и други истини, които е открилъ отъ свое лично наблюдение. Много добре е схваналъ той последицитѣ отъ геополитическото положение на българската държава. Изразява се просто, но убедително:

"Но България се намира срѣдъ турцитѣ, близо до Цариградъ, затова българитѣ сѣ така угнетени и поробени отъ турцитѣ, както се вижда. Затова не могатъ да възприематъ никакво книжовно умение и

мъдростъ."

И веднага величае благодеяния-та за народа отъ свое собствено Царство и Църква: "Руситѣ и московитѣ иматъ царство и черковна свобода много години, създали училища и така постепенно възприели отъ гърци, латини и други народи писмена мъдростъ, понеже имъ е възможно, и печататъ славянски книги. Затова на своя езикъ превеждатъ и пишатъ много речи, както имъ е угодно."

Единъ български монахъ въ срѣдата на XVIII вѣкъ набелѣзва великодушна програма за придобиване, разширяване и обогатяване на своя собствена култура, безъ българитѣ да се ограждатъ спрѣмо другитѣ култури, при две важни предпоставки: това да става с в о б о д н о, при с о б с т в е н а Д ъ р ж а в а и Ц ъ р к в а. Тукъ явно изпъква неговата собствена висока култура: да се учишъ отъ другитѣ, опрѣнъ на своя държава и църква, е противоположно на повличането по чуждъ езикъ и политика.

Отецъ Паисий лично е установилъ, че сърбитѣ, които сѣ поданици на турчина, сѣ много по-прости и по-бедни отъ българитѣ, а които сѣ въ нѣмската държава, тѣ сѣ малко по-изкусни да четатъ и пишатъ, защото иматъ черковна свобода. Отскоро сѣ почнали да се учатъ въ училища, иматъ архиереи отъ своя народъ и се грижатъ за своя народъ да се учи.

Тукъ прозира мисълта, че ако българитѣ биха имали поне свои архиереи, своя църква и училища, тѣ сѣщо биха постигнали много нѣщо за себе си. Съ огорчение отбелѣзва нѣщо, което обикновено се премълчава отъ маркисически историци, а именно:

"Нѣкои отъ руситѣ и

нѣмскитѣ сърби се подиграватъ на българитѣ, че сѣ прости и некнижни въ писането. Но тия руси и сърби да благодарятъ на Бога, задето ги е запазилъ отъ агарянско робство и отъ грѣцка архиерейска властъ, отъ която българитѣ страдатъ. Да бѣха малко опитали отъ това, тѣ биха били благодарили много на българитѣ, защото въ толкова страдание и насилие държатъ неизменно за своята вѣра."

Ще рече: дайте ни поне собствена Църква и Училище, и вие ще видите колко скоро и колко много ще напреднемъ въ просвѣтата и колко целенасочено ще заработимъ и за възстановяването на собственото си царство!

Ето пророческото предсказание на Отца Паисия презъ втората половина на XVIII вѣкъ, което се сбѣдна сто години по-късно. Трѣбва де се сродимъ съ мисълта, че Отецъ Паисий е изключителна личностъ, която, облагодетелствувана отъ известни условия, става двигателъ на Възраждането на българския народъ.

Прочее, единъ монахъ просвѣщава цѣлъ народъ, събужда го за новъ животъ, начертава му програма за цѣло столѣтие, вдѣхновява го за самопознание и самоутвърждение! Отецъ нашъ духовенъ и вождъ всѣбългарски - и нинѣ и присно и во вѣки!

Христо О г н я н о в ъ

Въ паметъ на Златка Кермекчиева - предала Богу духъ на 1. XII. 1986 г.

Х.О.

ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ
ѾНАРОДЪТЪ И ЦЪРКВАТА И ПИСМЕНОСТТА НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ

ОРГАНИЗАЦИОНЕН ЖИВОТЪ

Кливеланд-Охайо

По инициатива на Клона на Б.Н.Ф в Охайо, в сътрудничество с Българския Културен Институт и Българската Независима Църква Св. Димитър, на 27 юлий 1987 година в околностите на Кливеланд бѣ устроен общо български пикник. Българската емиграция се отзова и взе участие в пикника, който премина при голѣм успѣх.

Пикникът се ръководи от г. Тодор Тодоров, председател на БНФ в Охайо и Отец Владимир Иванов, свещеник при църквата Св. Димитър.

Бразилия

На 2 август 1987 год. в град Сао Пауло се състоя международно тържество, юдето бѣха чествувани различните националности от поробените народи. България бѣ представена от клон на БНФ в Бразилия, седалище Рио де Жанейро, на чело с председателя г-н Наско Бочев. Много български емигранти стекли се от цяла Бразилия взѣха участие в тържеството, което бѣ изключително добре организирано.

Съобщение:

На 15 август т.г. клонът на Б.Н.Ф - Чикаго има общо годишно събрание, на което бѣ избрано ново ръководство и председател на мѣстото на починалия д-ръ Сирано Сяров. Бѣха разисквани много въпроси свързани с бъдещата дейност на клоната.

Париж, Франция

Успѣшното възобновяване на клоната на Б.Н.Ф. в Париж, Франция се дължи до голѣма степен на неуморната работа на нашия нов представител за Франция г.Александър Будинов. Проведените акции през последната година и укрепването на клоната с гаранция за неговото израстване като център на патриотично настроената българска емиграция в Париж

КОНФЕРЕНЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ

СЪВЕТЪ ЗА СВОБОДАТА

На 27 и 28 юний 1987 година бѣ проведена в Мюнхен /Западна Германия/ годишната конференция на Европейския Съвет за Свободата при участие на представители на повечето от западните европейски страни, начело с сина на последния австро-унгарски кайзер, ерцхерцог д-ръ Отто Фон Хабсбург, сега баварски народен представител в Европейския парламент в Страсбург, и с участието на представителите от почти всички поробени от СССР народи.

Конференцията бѣ ръководена от председателя на Е.С.С. Джан Уилкинсон, народен представител в Британския парламент.

България и Б.Н.Ф. бѣха представени на конференцията от делегация: между членовете на която личаха д-ръ Иван Банковски, д-ръ Димко Статев, г-нъ Енрико Делъ Бело, г-нъ Коста Георгиев, г-ца Н. Попова и др.

Добре дошли

Илия Цукриев, прекръстен Митев е четвъртия българин-борец, който избѣга от последното свѣтовно първенство по борба в Ванкувер, Канада. Той последва първите трима: Красимир Кръстев 20 г., Ангел Ангелов 19 г. и Йовко Житларски 20 годишен,

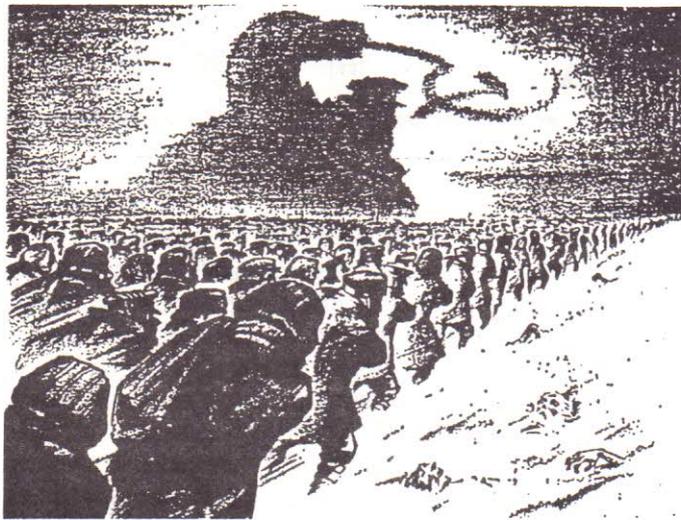
Ние им пожелаваме щастлив живот и радости в С В О Б О Д Н И Я С В ъ Т Ъ.

Помѣстваме снимката на българските борци, без да знаем кои от тях сѣ избѣгали, тъй като останалите скоро ще последват примѣра на колегите си.

BULGARIAN WRESTLERS: freestyle team members arrive in Vancouver International Airport Tuesday

COLIN SAVAGE

Ню Йорк

На 19 юлий 1987 год. в Ню Йорк бѣ чествувана по най тържественъ начинъ Седмицата на Поробенитѣ Народи. България бѣ достойно представена отъ голѣма група членове на БНФ, между които личаха Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, Емилъ Атанасовъ, Тодоръ Безевъ и др., на чело съ българското знаме, носено отъ Димитъръ Стожаровъ. Въ катедралната църква Св. Патрикъ се състоя специална църковна служба. Предъ олтаря бѣха благословени знамената на поробенитѣ народи. Следъ службата се състоя внушителенъ парадъ по Петото Авеню, воденъ отъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, който е почетенъ председателъ на Комитета на Поробенитѣ Народи в Ню Йорк. На обѣдъ се състоя голѣмо публично събрание въ Централния Паркъ, юдето Д-ръ Дочевъ бѣше главния говорителъ. Президентътъ Роналдъ Реганъ и Кмета на Ню Йоркъ Едвардъ Кочъ издадоха специални прокламации. Г-нъ Жанъ Никасъ, специаленъ пратеникъ на говерньора на Ню Йоркъ прочете и представи прокламацията. Бѣ приета резолюция въ подкрѣпа на борцитѣ за свобода въ всички поробени отъ комунизма страни и специално въ Никарагуа и Афганистанъ. Групи отъ 26 националности съ своитѣ знамена и плакати взѣха участие въ тържеството. Пресата и телевизията дадоха обширни рапорти и интервю съ Д-ръ Дочевъ. Тържеството завърши съ много голѣмъ успѣхъ.

Бѣфало

На 19 юлий 1987 година въ Бѣфало бѣ чувствувана Седмицата на Поробенитѣ Народи. България бѣ представена отъ г-нъ Миро Герговъ и група членове на Б.Н.Ф.

ЧЕСТВУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТѢ НАРОДИ

2000 ученици в Стара Загора сж манифестирали "въ полза на Свѣтовния миръ" в началото на май т.г. Организирани от сръдншколци безъ участието на Комсомола или другитѣ официални органи на властѣта, тази спонтанна демонстрация е смутила и уплашила не само мѣстнитѣ управители, но и централата в София.

Антени, 20 май 1987 г.

Отъ особенъ интересъ за посетителитѣ - деца на тази годишния Пловдивски панаиръ е билъ малкия магазинъ за продажба на банани, портокали и грейпфрути съ дискретенъ надписъ: "Тукъ се продава съ валута само за чужденци". Горкитѣ малчугани, даже и татковцитѣ имъ не знаятъ какъ да се сдобиятъ съ презрениитѣ долари, марки и франкове. Рубли, лей и чешки крони на сж "валути"...

Антени, 20 май 1987 г.

Бракуваната продукция се увеличава непрекъснато. Само в металургията презъ първитѣ четири месеци на 1987 г. е имало бракувана продукция за повече отъ 15 милиона лева в сравнение съ сжщия периодъ на 1986 г. Въ промишлената продукция като цѣло увеличението на брака е 9.8%

Погледъ, 1 юний 1987 г.

Следъ 43 години на забвение най-после се повдигна въпроса за възобновяване на свещенитѣ титли на Кирилъ и Методий, които сж известни в България като "славянскитѣ първоучители", равноезичнитѣ братя и т.н., но никога като Св.Св. Кирилъ и Методий, така както бѣха познати на народа ни презъ последнитѣ 900 години.

Учителско Дѣло, 3 юний 1987 г.

Изведнажъ България се оказа "най-бедната на водни ресурси страна в Европа" /за невѣрване на тия отъ насъ, които копая язовиритѣ "Росица", "Панчарево", "Баташкия водносилово пѣтъ" и всички други комунистически тѣлоумия/. На българинъ сега се падатъ по 2180 куб. метра вода, в сравнение съ 73,200 в Норвегия, 18,000 в СССР, 12,250 в Югославия и даже 5,150 в суха и безводна Гърция.

Стършелъ, 5 юний 1987 г.

Последния сигналъ отъ народното възмущение отъ замърсяването на околната сръда е съобщението, че "Рѣка Мѣста е мъртва рѣка."

Народна култура, 5 юний 1987 г.

Само за една и половина години: 1985 и първата половина на 1986 сж били осъдени 10,533 души за "посегателства срещу социалистическата собственост." Нека напомнимъ, че по тѣзи закони се сждятъ всички, на които не може да имъ се лепне обвинението за саботажъ.

Погледъ, 8 юний 1987 г.

СТАЧКИ ВЪ БЪЛГАРИЯ !

Не отдавна работницитѣ отъ машиностроителния заводъ "Искъръ" в Мездра сж провели нѣколкодневна стачка поради намаляване на заплатитѣ имъ.

Орбита, 13 юний 1987 г.

Нови сведения за българската неграмотностъ: само в района на 131 основно училище в жилищния комплекс "Младостъ 4" в София сж издирени 24 неграмотни деца отъ 7 до 15 годишна възраст, а в района "Христо Ботевъ" - 40 деца сжщата възраст и 11 деца отъ 15 до 18 годишни.

Народна младежъ, 23 юний 1987 г.

Малкитѣ калкулатори, които тукъ сж или безъ пари, или струватъ по 5-6 долара сж пуснати за продажба в София по 150 лв. единия и то безъ гаранция. 150 лева е месечната заплата и около три пѣти месечната пенсия на българския селянинъ.

Работническо дѣло, 28 юний 1987 г.

Очакванитѣ шумни и многолюдни манифестации в Литва, Летония и Естония послучай 47-та годишнина отъ загубването на тѣхната независимостъ в резултатъ на съветската окупация преминаха общо взето съ минимална намѣса отъ страна на мѣстнитѣ власти. Причината е може би наличието на многоброенъ контингентъ отъ западни журналисти, които бѣха опредѣлили манифестациитѣ като провѣрка на искреностѣта на новата политика на "гласностъ".

Юсъ Анджелесъ Таймсъ, 26 августъ 1987 г.

Втория брой на полулегалното списание "Гласностъ" се е появилъ в Москва и Ленинградъ в 120 страници съ материали отъ известни руски дисиденти, за съветскитѣ затвори и концлагери и призивъ за разширяване на демократичнитѣ норми в СССР.

Ню Йоркъ Таймсъ, 14 августъ 1987 г.

ПО СЛУЧАЙ 43-тата ГОДИШНИНА ОТЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 г., БЪЛГАРСКАТА ПАТРИОТИЧНА ЕМИГРАЦИЯ
ВЪ МНОГО СВОБОДНИ СТРАНИ НА СВЪТА ПОЧЕТЕ ПАМЕТЪТА НА ГЕРОИТЪ, КОИТО ДАДОХА ЖИВОТА СИ ВЪ
БОРБАТА СРЕЩУ КОМУНИЗЪМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ.

Ню Йоркъ

По инициатива на БНФ-клонъ Ню Йоркъ, на 13 септември 1987 г. в Украинската Православна Катедрална Църква "Св. Владимир" Ню Йоркъ, се състоя панахида, отслужена от Владиката Базилевски. Предъ олтара бѣха американското и българско знамена държани от г.г. Петъръ Николовъ и Димитъръ Стожановъ. Емиграцията се стече масово на панахидата. Въ първата редица на богомолцитѣ личаха д-ръ Иванъ Дочевъ, г-нь Колю Кондовъ, г-нь Емилъ Атанасовъ и други дейци на БНФ. Следъ панахидата въ църковната зала се сервира жито и вино за Богъ да прости.

Ниагара Фалсъ - Канада

По инициатива на клоната на БНФ въ Торонто и настоятелството на Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски", въ църквата ни се състоя панахида отслужена отъ свещеникъ Тодоръ Гроздановъ въ присъствието на много емигранти. На чело личаха Инж. Ангелъ Гъндерски, д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Цоню Градинаровъ, Миро Герговъ, и много други дейци на Б.Н.Ф. Следъ панахидата всички отидоха предъ паметника за Падналитѣ за свободата на Родината, където се прочете молитва и положиха цвѣтя. Следъ това въ църковната зала се сервира обѣдъ за Богъ да прости.

Чикаго

На 6 септември 1987, клонътъ на БНФ - Чикаго организира панахида въ паметъ на Н.В.Царъ Борисъ, хилядитѣ българи паднали жертва на комунизма и починалитѣ наши съграждани, далечъ отъ Родината. Църковната служба се състоя въ катедралната църква Св. Богородица Покровителка. По традиция следъ това бѣ раздадено жито и организирана братска трапеза.

Бъфало

По инициатива на клоната на БНФ-Бъфало въ Православната църква "Св. Георги" на 6 септември 1987, се състоя панахида посетена отъ родолюбивата ни емиграция. На чело личаха Председателътъ на клоната на БНФ г-нь Миро Герговъ и други дейци на БНФ отъ града и отъ Канада дошли за случая.

Санта Барбара, Калифорния

На 6 септември 1987 г., бѣ отслужена панахида за жертвитѣ на комунистическия режимъ въ България, състояла се въ руската църква "Св. Владимир - Санта Барбара, Калифорния. Службата бѣ извършена отъ православния свещеникъ Андрей и бѣ почетена съ присъствието и на официални лица отъ града. Следъ службата, председателъ на БНФ д-ръ Николай Г. Алтънковъ покани всички на братска трапеза и говори за значението на церемонията и дейността на организацията.

Лосъ Анжелосъ, Калифорния

На 13 септември 1987 г., се състоя официална служба и панахида посветена на падналитѣ борци противъ комунизма за свободата на Родината, въ църквата Св.Георги - Лосъ Анжелосъ. Д-ръ Николай Алтънковъ председателъ на БНФ, произнесе прочувствено слово. Присъствуваха много българи между които Д. Загорски, редакторъ на Борба, Лука Арсовъ и мн. други.

Парижъ, Франция

На 13 септември 1987 г., се отслужи специална панахида въ руската православна катедрала Св. Александъръ Невски на улица Дарю въ Парижъ. Посетена отъ много сънародници въ Франция, службата отдаде почитъ за падналитѣ противъ комунизма въ България. Представителътъ на БНФ въ Франция, г-нь Ал. Будиновъ произнесе слово изтъквайки вѣрата на всички ни въ крайната победа срещу поробителя.

Сао Пауло, Бразилия

По инициатива на г-нь Наско Бочевъ председателъ на клоната на БНФ въ Бразилия бѣ устроена на 6 септ. 1987 г. панахида въ Сирийската църква "Св.Павелъ въ паметъ на българскитѣ борци противъ комунизма.

Веенендаалъ, Холандия

На 13 септември 1987 г., се отслужи панахида за падналитѣ въ борбата противъ комунизма българи въ Родината. Церемонията бѣ извършена въ католическата църква на града по инициативата на г. Петъръ Цанковъ, представителъ на БНФ за Холандия.

Тероризъм във България

На 8 юлий 1987 г. българската преса, радио и телевизия съобщиха за официалното пристигане на "тероризма" във България. Трима български младежи, с фамилни имена Антоновъ, Николовъ и Асьновъ въоръжени с гранати, пистолети и бомби сж отвлекли лека кола с две малки деца отъ гр. Добричъ /т.н. Толбухинъ/ и сж отишли до курорта Златни пъсци - Варна, където сж взривили три гранати предъ хотелъ Интернационалъ /въ разгара на туристическия сезонъ и въ присъствието на хиляди чужденци/ сжщевременно поставяйки условия за освобождаването на заложниците и предявявайки политически искания, които не сж съобщени. Следъ шестъ часа на безуспъшни преговори и протакания специалнитъ отреди на МВР сж атакували стана на "терориститъ" и сж успъли да освободятъ дветъ деца едно отъ които е било ранено и следъ това се е наложило да ампутиратъ крака му. И тримата терористи сж били убити: двамата на мѣсто, а третия е починалъ отъ ранитъ си въ болницата.

Имаме сведения отъ наши съмишленици въ Родината, че станалото на Златни пъсци е кулминация на редица събития отъ подобенъ характеръ, които до сега сж били премълчавани отъ властта.

Работническо дѣло, 11 юлий 1987 г.
Радио София, 10 и 11 юлий 1987 г.

Българската преса и радио открито съобщаватъ за зачестилитъ самоубийства, депресията у хората, консумация на огромни количества спиртни напитки, употреба на наркотични сръдства, саботажи и тероризъмъ.

43 годишното превъзпитаване въ лагеритъ "Белене" и кариеритъ на "Ловечъ" доказаха на дѣло "С в е т л о т о" бѣдаше на комунизма...

Съветскитъ "грижи" за човѣка

Съ новата "Гласность" отъ Русия се разкрива страшното състояние на медицината и здравеопазването тамъ. За лѣкарска помощ не се плаща, но по нормата единъ лѣкаръ трѣбва да прегледа 8 пациента на часъ, което значи 7.5 минути на пациентъ, отъ което, следъ попълване на бюрократични форми, само 2.5 мин. оставатъ за действителенъ прегледъ.

"Литературная Газета" пише, че много отъ болницитъ сж останали непромѣнени отъ 19-то столѣтие: 35% нѣматъ топла вода, 27% сж безъ канализация, 17% нѣматъ въобще текуща вода. Трайността на живота спада всѣка година - въ Русия сега е 64 год., а въ Америка 71.5 год. Детската смъртностъ се увеличава - понастоящемъ е дори следъ тази въ Барбадосъ и е 2.5 пѣти по висока отъ тази въ САЩ.

Въ СССР грамадни суми се изразходватъ за въоръжение и шпионажъ, докато бюджета за здравеопазване е намаленъ наполовина отъ 1965 год. насамъ.

Можемъ да си представимъ какво е състоянието на здравеопазването въ България подъ "Мѣдрото ръководство" на Ком-партията, която се учи и взима примѣръ отъ съветскитъ си господари.

Въ редакцията се получиха имената на починали далечъ отъ Роденъ край наши сънародници.

†
Г-нъ Стойко Пуевъ,
живуць въ Флорида
починалъ на 24 априль 1985 год.

†
Г-жа Венди Кларкъ, Калифорния
починала на 22 ноемврий 1986 год.

†
Г-нъ Димчо Тодоровъ
живуць въ Римъ - Италия
починалъ на 12 юни 1985 год.

†
Г-нъ Страхиль Петровъ
живуць въ Метеренъ, Холандия
починалъ на 8 априль 1985 год.

†
Г-нъ Стоиль Шапковъ
живуць въ Австралия

†
Г-нъ Павелъ Коларовъ
живуць въ Нова Зеландия

Б.Н.Ф. изказва най-искрени съболезнования на близкитъ на починалитъ.

Богъ да ги прости и вѣчна да бѣде паметъта имъ !

Founder: Dr. Ivan Docheff
† Editor: Dr. George Paprikoff
P.O. Box 46250 CHICAGO
Ill. 60646

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

Б. Н. Ф.

Нека всички си подадем ръка във общата борба за свобода на поробеното ни Отечество. Координираните усилия на нашата емиграция са предпоставка за една успешна победа. Във името на изстрадалата ни Родина, нека забравим това което ни дължи, да оставим настрана партийни убеждения и подкрепим всяка инициатива на антикомунистически групи и организации.

Помнете, че свободата не се дарява - свободата се извоюва !

Народъ, който не е готовъ за жертви, не е достоенъ за свободата !

"Борба" е гласъ на националната българска емиграция. Вашата помощ, дарение и морална подкрепа ще гарантиратъ този гласъ да извоюва пълна победа надъ варварските поробители. На стотиците, които подпомагатъ редовно свещената борба - нашата сърдечна благодарностъ

☆

ВЪ РЕДАКЦИЯТА НА БОРБА СЕ ПОЛУЧИХА
СЛЕДНИТЕ КНИГИ И СПИСАНИЯ:

АБН кореспонденцъ, № 2 - мартъ-априлъ, № 3

"АБН кореспонденцъ", № 2 - мартъ-априлъ,
и № 3 - май-юни, 1987 г.

"Наш път", бр. 3-7, 1987, издание на анархиститъ.

"Македонска Трибуна", бр. 2996-3000, издание на М.П.О. Отчетъ на Ц.К. на М.П.О. за дейността му 1986/87 г.

"Народна воля", бр. 2, 3, 1987 - издание на анархиститъ.

"Свободенъ Народъ", бр. 107/108 - 1987 г. Централенъ органъ на Българската Социал-демократична партия.

"Силюети на нощта" - стихосбирка отъ Георги А. Петровъ, 65 стр. посветена на всички честни българи, борещи се противъ комунизма за свободата на Нашата Родина.

"Balkan Türkleri Dayanisma Ve Kültür Derneği", органъ на турското малцинство въ Истамбулъ, борещо се противъ варварските комунистически деяния въ България надъ турското население поради тяхната религия.

"Euphenism", отъ Златко Долинаръ, хърватинъ, нашъ отличенъ приятелъ. Въ 114 страници се разглеждатъ редица въпроси отъ политическо значение. Препоръчване книгата на нашите читатели - цена 10 долари. Може да се достави направо отъ автора адресъ: Zlatko Dolinar, P.O. Box 2203, Long Island City, N.Y. 11102. USA